

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
35

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ

ΑΝΑΤΥΓΙΩΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο Γκαούρ και η Ταταμπού καρφώνουν πάνω από τη μεγάλη πετρελαιοπηγή την ένδοξη σημαία της αγχλημένης Πατρίδας τους.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ'ΙΝ

Η ΧΑΡΑΔΡΑ ΜΕ
ΤΑ ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ

Πολύ πρωί σήμερα η πανώρια Ταταμπού ξυπνάει μέσα στη σπηλιά του πέτρινου βουνού που κοιμάται μονάχη.

Φαίνεται χαρούμενη και κεφάτη!

— "Εεε! φωνάζει στον Ποκοπίκο και στον Γκαούρ που εκείνοι κοιμούνται ακόμα, 'Ο

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

πρώτος μπροστά στο άνοιγμα της σπηλιάς της κι' ο άλλος, λίγο πιο πέρα, πάνω σ' ένα μεγάλο κι' επίπεδο βράχο.

— "Εεεε! τούς ξαναφωνάζει σχεδόν άμέσως. Πολύ ύπναράδες μούχετε γίνει τελευταία!... Σηκωθείτε γρήγορα. Πότε θα πάμε νά μαζέψουμε τρυφερά θλαστάρια και νόστι-

μους καρπούς;

‘Ο μελαψός γίγαντας σηκώνεται πρόθυμα. ‘Ο νᾶνος όμως στραβομουτσουιάζει.

— “Ωχ, ἀδερφέ! τῆς κάνει. Μὲ ξελιγώσες μὲ τὶς πρασινάδες σου!... Κοντεύω νὰ σκεθρῶσω ἀπὸ τὴ χορτοφαγία!... ‘Αμαρτία εἶναι, δηλαδή, νὰ φάμε κι’ ἐμεῖς κανένα ζαρκαδάκι; Νὰ λιγδώσῃ τὸ ἀντεράκι μας, πού λένε!..

Καὶ σκαρώνει στὸ πὶ καὶ φῖ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι:

*« Ἐὰν Κόνικλοι τρεφόμεστε
ἰδῶ καὶ τόσους μῆνες,
ὥσπου νὰ «τὰ τινάξουμε»
ἀπὸ εἰς . . . βιταμίνες !»*

.. . . .

“Ετσι κι’ οἱ τρεῖς κατεβαίνουν σὲ λίγο τὸ θεόρατο πέτρινο θουνό τους. “Υστερα, τραβᾶνε πέρα μακρυά. Φτάνουν σὲ μιὰ ἀγνωστὴ περιοχὴ πού πυκνὴ κι’ ἄγρια θλάστη-σὶ τὴ σκεπάζει...

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ θρίσκειται μιὰ θαλερὰ καὶ τρομακτικὴ χαράδρα.

Κανένα χωριοδάκι ἰθαγενῶν δὲν φαίνεται πουθενά. Τὸ μέρος εἶναι ἐντελῶς ἀκατοίκητο κι’ ἔρημο...

Ξαφνικά, μιὰ ἰδέα κατεβαίνει στὸ κεφάλι τῆς Ταταμπού.

— Νὰ κατέβουμε σὲ αὐτὴ τὴ χαράδρα λέει στὸν Γκαοῦρ.

— Γιατί;

— Θὰ θροῦμε μεγάλα καὶ

νόστιμα μανιτάρια!...

‘Ο μελαψός γίγαντας συμφωνεῖ:

— “Ὑς κατέβουμε.. Καὶ σὲ μένα ἀρέσουνε πολὺ τὰ μανιτάρια!

‘Ο Ποκοπίκο καὶ πάλι γκρι νιάζει:

— Οὐφ, μὲ τὰ μανιτάρια σας!.. “Ορεξὶ ἔχετε νὰ πᾶτε στό... Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν;!

— “Ὑν δὲν θέλῃς, μὴν ἔρχεσαι, τοῦ λέει ἡ Ταταμπού!...

‘Ο νᾶνος διαμαρτύρεται:

— Μῶρ’ τί μᾶς λές;! Νὰ σᾶς ἀφήσω δηλαδὴ μονάχους νὰ «περιδρομιάσετε» ὅλα τὰ μανιτάρια κι’ ἐλόγου μου νὰ φοφῆσω τῆς πείνας;! Οὐ νὰ μὲ χαθῇτε φαταουλήδες!

Κι’ ἀρχίζει — θέλοντας καὶ μὴ — νὰ κατεβαίνει κι’ αὐτὸς τὴ χαράδρα, ἀκολουθώντας τὸ γιγαντόσωμο ζευγάρι.

ΤΟ «ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

Τί περίεργο ὅμως!...

Καθὼς προχωροῦν, κατεβαίνοντας πρὸς τὸ βάθος τῆς χαράδρας, μιὰ παράξενη μυστά ρουθούνια τους.

Πρώτῃ φορὰ ὁ Γκαοῦρ κι’ ἡ Ταταμπού νοιώθουν αὐτὴ τὴ μυρωδιά. Τοὺς εἶναι ἐντέλως ἀγνωστὴ!...

“Ὅμως ὁ νᾶνος, πού ἔχει ζήσει πέντε ὁλόκληρα χρόνια στὴν Ἀθήνα, τὴν ξέρει καλὰ αὐτὴ τὴ μυρωδιά.

— Ξέρετε τίποτα, τοὺς λέει, Σίγουρα κάτω στὴ χαράδρα θάχουνε κατασκηνώση λευκοὶ

Ευρωπαίοι!...

— Γιατί; Πώς τὸ κατάλαβες; τὸν ρωτᾶνε.

— Μὰ δὲν ἀκοῦτε τὸ ἄρωμα; τοὺς κάνει. Στραβομάρα ἔχουνε τά... ρουθούνια σας; Πετρέλαιο θρωμάει!

Ὁ γιγαντόσωμος "Ἕλληνας" κ' ἡ μελαψή "Ἑλληνίδα" δὲν καταλαθαίνουν.

— Πετρέλαιο; Τί εἶναι τὸ πετρέλαιο; ρωτᾶνε χαμένα.

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς ἐξηγεῖ :

— Πετρέλαιον, τὸ ὁποῖον, εἶναι ἓνα νερούλο πρᾶμμα ποὺ λέγεται... πετρέλαιον. Ὁ-λέ!..

— Καὶ τί τὸ κάνουν; ρω-

τάει ὁ Γκαούρ.

— Τὸ πίνουν οἱ... λάμπες!

Τέλος, φθάνουν κάποτε, κάτω-κάτω, στὴ χαράδρα κ' ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν γιὰ μεγάλη καὶ χορταστικά μανιτάρια!... Πουθενά ὅμως δὲν βλέπουν καμμιά κατασκήνωσι λευκῶν Ευρωπαίων.

Μόνο ἡ παράξενη μυρωδιά τοῦ «πετρελαίου» χτυπάει πρὸς δυνατὰ τώρα στὰ ρουθούνια τοὺς.

Ἡ χαράδρα, δεξιὰ κ' ἀριστερά, εἶναι γεμάτη σπηλιές. Ὅμως ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεύει ἐκεῖ. Ψυχὴ ζωντανὴ δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ πουθενά!

Οἱ ἄγριοι μαῦροι κατοφέρνουν ν' ἀρπάζουν καὶ νὰ δέσουν χειρεπόδαρα τὴν Ταταμπού καὶ τὸν Ποκοπίκο.

‘Η πανώρια Ταταμπού κι’
ὁ Ποκοπίκο ψάχνουν μαζί γιὰ
μανιτάρια... ‘Ο Γκαούρ, προ-
χωρώντας μονάχος, ἔχει ξε-
μακρύνει κάπως...

Καὶ νά :

Ξαφνικά ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ
ἀντηχοῦν. ‘Απὸ τίς γύρω
σπηλιές ξεπηδᾶνε ἀμέτρητοι
μαῦροι δαίμονες!

Σὲ λίγες στιγμές, ἡ Τατα-
μπού καὶ ὁ νᾶνος, πρὶν προ-
λάβουν ν’ ἀμυνθοῦν, πέφτουν
στὰ χέρια τους. Καὶ οἱ φο-
βεροὶ καὶ τρομεροὶ καννίθα-
λοι τοὺς δένουν χειροπόδαρα.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ἀπὸ
τὸ μέρος ποὺ θρίσκεται ἀκού-
ει τοὺς ἀλαλαγμοὺς καὶ τὰ
ξεφωνητὰ τῆς ἀγνῆς συντρό-
φισσᾶς του. ‘Ετσι, τρέχοντας
σάν τρελλός, φθάνει κοντά.

‘Αδελιαστοὶ οἱ ἄγριοι μαῦ-
ροὶ χύνονται τώρα πάνω του.
Πασχίζουσιν νὰ τὸν ἀρπάξουν
κι’ αὐτόν. Νὰ τὸν δέσουν σάν
τοὺς ἄλλους...

‘Ομως πὶὸ εὐκολο εἶναι νὰ
πίσσης ἓναν μανιασμένο ἄ-
γριοβούβαλο, παρὰ τὸν Γκα-
ούρ!...

‘Ο γιγαντόσωμος ‘Ελλη-
νας παλεύει καὶ χτυπιέται μα-
ζί τους σάν θεριὸ ἀνήμερο!
‘Η ὁρμὴ κι’ ἡ λύσσα τῆς ἐ-
πιθέσεώς του εἶναι ἀφάντα-
στες!

‘Ο Ποκοπίκο, δεμένος κα-
θῶς θρίσκεται κάτω, ξεφωνί-
ζει :

— Κουράγιο Μαντραχαλο-
μαντράχαλεε! ‘Αμα δῆς τὰ
σκοῦρα, λῦσε με νά... τὸ θά-
λω στὰ πόδια!...

‘Η ἀτρόμητη μελαψὴ ‘Ελ-
ληνίδα βλέπει τὸν ἀγαπημέ-
νο της νὰ κινδυνεύῃ ἀνάμεσα
στοὺς ἀπαίσιους καννίθαλους.
Κι’ ἡ ἀπόγνωσι τῆς δίνει ὑ-
περάνθρωπη δύναμι:

Τεντώνει ἀπότομα τὰ χέ-
ρια της καὶ σπάζει τὸ χορ-
τόσχοινο ποὺ τὰ δένει. ‘Αμέ-
σως, λύνει, ἀφάνταστα γρή-
γορα καὶ τὰ πόδια της. Πε-
τιέται ὀρθή!

Οἱ καννίθαλοι δὲν τὴν προ-
σέχουν. ‘Εχουν τὸ νοῦ τους
μονέχα στὸ μελαψὸ γίγαντα
ποὺ τοὺς σκορπίζει τὸν ὄλε-
θρο καὶ τὸ χαμό!...

Λεύτερη τώρα ἡ Ταταμπού
ἀρπάζει μιὰ πέτρα. Καὶ σάν
πεινασμένη τίγρι χύνεται μέ-
σα στὸ μαῦρο μπουλούκι. Τὴν
πετάει μὲ ἀφάνταστη δύναμι
καὶ λύσσα.

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες τὴ
βλέπουν τώρα καὶ παραμερί-
ζουν... Καὶ ἡ πέτρα, σφυρί-
ζοντας ἀπαίσια, τραβάει ἴσια
κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ Γκαούρ!

‘Ο ἀτρόμητος ‘Ελληνας ζη-
τάει νὰ τὴν ἀποκρούσῃ κάνον-
τας ἀσπίδα τίς δυὸ του πα-
λάμες!

Τὸ λιθάρι θρίσκει μὲ τρο-
μακτικὴ ὁρμὴ πάνω σὲ αὐτὲς
καὶ ξαναγυρίζει πίσω.

‘Ετσι, καὶ μὲ τὴν ἴδια φόρα
χτυπάει τώρα τὴν Ταταμπού
στὸ στήθος!

Καὶ ἡ πανώρια «Κόρη τῆς
Ζούγκλας», θγάζοντας ἓνα
πνεμένο βογγητό, σωριάζε-
ται κάτω!

‘Απὸ τὸ στόμα της θγαίνει
κρόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα!...

— Ζωή σέ λόγου μας! μουρμουρίζει πένθιμα ὁ Ποκοπικό.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ «ΣΚΥΛΙΑ»!

‘Όλα τὰ παραπάνω γίνονται σέ ἀσύλληπτα μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

‘Ο Γκαούρ σαστίζει θλέποντας τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ ἄθελά του ἔκανε!...

Καὶ παρατῶντας τοὺς ἐπίσης σαστισμένους καννίβαλους, χύνεται μὲ λαχτάρια πάνω στὸ ἀναισθητο κορμὶ τῆς Τάταμπου :

— Σὲ σκότωσα!... Σὲ σκότωσα, ἀγαπημένη μου!...

“Ὅμως οἱ ἄγριοι ἀραπάδες συνέρχονται γρήγορα καὶ βρίσκουν τὴν εὐκαιρία ποὺ ζητοῦσαν. “Ετσι, ὅλοι μαζί, χύνονται τώρα πάλι στὸν ἀδάμαστο γίγαντα.

“Άλλοι τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ χέρια, ἄλλοι ἀπὸ τὰ πόδια, ἄλλοι τοῦ σφίγγουν τὸ λαιμό!... Κι’ ἄλλοι τὸν ἀγκαλιάζουν ἀπὸ τὴ μέση!

‘Ο Γκαούρ ὅμως, παρ’ ὅλο ποὺ βρίσκεται σ’ αὐτὴ τὴν τραγικὴ θέσι, οὔτε δειλιάζει, οὔτε τὰ χάνει.

Τινάζεται μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι κάνοντας ἀπεγνωσμένες κινήσεις νὰ τοὺς ξεφύγει.

Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνει. Οἱ μαῦροί καννίβαλοι εἶναι πολλοὶ κι’ αὐτὸς μονάχα ξνας!...

‘Ο Ποκοπικό, ξαπλωμένος κάτω καθὼς βρίσκεται, φωνάζει στοὺς ἀραπάδες:

— Τί νὰ σᾶς κάνω, μωρέ, ποῦμαι δεμένος καὶ δὲν μπορῶ νὰ τραθῆξω τὴ χατζάρα μου καὶ νὰ σᾶς σφάξω!.. Γιὰ λῦστε μου τὰ χέρια νὰ δῆτε γιὰ πότε τό... θάζω στὰ πόδια!...

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς καννίβαλους κόβουν στὸ μεταξύ χορτόσχοινα καὶ καταφέρνουν νὰ δέσουν γερὰ τὸν Γκαούρ.

Καὶ ἀλαλάζουν ἀμέσως χαρούμενοι:

— Θάνατος στὰ «Σκυλιά»! Ἦρθαν νὰ κλέψουν τὸ «Περὸ τῆς Φωτιάς»!

Ταυτόχρονα σηκώνουν τὰ φοβερὰ κοντάρια τοὺς καὶ κάνουν νὰ τὰ καρφώσουν στὰ στήθεια τοῦ δεμένου γίγαντα καὶ τῆς ἀναισθητῆς μελαψῆς Κόρης.

Τὸν Ποκοπικό τὸν ἔχουν ξεχάσει!...

Κι’ ὁ νᾶνος ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος :

— Ἀμὰν καὶ φτηνὰ θὰ τὴ γλυτώσω τοῦ λόγου μου!...

Μὰ νὰ ποὺ κάποιος ἀπὸ τοὺς μαῦρους τὸν ἀκούει καὶ μ’ ἓνα πήδημα βρίσκεται κοντὰ του μὲ σηκωμένο τὸ κοντάρι.

‘Ο Ποκοπικό διαμαρτύρεται :

— Κᾶνε δουλειά σου, χριστιανέ μου. Ποιὸς σοῦ μίλησε ἐσένα;!

“Ὅμως οἱ στιγμὲς εἶναι ἀφάνταστα τραγικές!...

Ο ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Ξαφνικά, μιὰ θαρειά καὶ

βραχνή φωνή ἀντηχεί:

— "Εεεε! Σταθήτεεε!...

Οἱ ἐξαγριωμένοι καννίβαλοι κατεβάζουν τὰ κοντάρια τους καὶ παραμερίζουν ἀνήσυχτοι.

Καὶ νά :

"Ενας τερατόμορφος γέροντας παρουσιάζεται. Εἶναι στολισμένος σὰν πλούσιος ἱθαγενῆς ἄρχοντας. Στὸ κεφάλι του πολύχρωμα φτερά ἀπὸ σπάνια ξωτικά πουλιά. Στὰ χέρια του σφίγγει τὴ χρυσὴ λαβὴ ἑνὸς τεράστιου μαχαριοῦ. Ἡ ὄψις του γενικά, σκορπίζει τὸν τρόμο καὶ τὸ δέος.

Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει μὲ φρίκη καὶ μουρμουρίζει:

— Τώρα προκόψαμε! Οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο μας, δὲν θάβηλα νάμουναι!...

Ὁ τερατόμορφος καὶ τρομερὸς φύλαρχος ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν δεμένο Γκαοῦρ, στὴν ἀναισθητὴ Ταταμποῦ καὶ στὸ νᾶνο.

— "Ἦρθανε νὰ κλέψουνε τὸ «Νερό τῆς Φωτιάς»; ρωτάει τοὺς καννίβαλους.

— Ναί, ναί, τοῦ ἀποκρίνονται ὅλοι μαζί.

Ὁ γέροντας τοὺς διώχνει θάναυσα:

— Πίσω σκυλιά!... Ὅποιος ἀπὸ σᾶς τοὺς χτυπήσῃ θὰ πεθάνῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ μαχαίρι μου!...

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζει:

— Νὰ μοῦ ζήσης λεβεντόγερε! τοῦ φωνάζει. Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ κόβῃ μέρες καὶ νὰ σοῦ δίνη... νύχτες!...

Ὅμως δὲν ἔχει προφτάσει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του δὲν ἀκούῃ τὸν φύλαρχο νὰ μουγγρίζει:

— Ἐγὼ θὰ τοὺς σφάξω καὶ τοὺς τρεῖς!... Ἐγὼ θὰ τοὺς ρουφήξω τὸ αἷμα!...

Ὁ νᾶνος γουρλώνει τὰ μάτια του:

— Μπὰ ποὺ κακοχρονόναχης, θρωμόγερε!...

Ὁ τερατόμορφος ἀρχηγὸς τῶν καννίβαλων πλησιάζει τώρα τὸν δεμένο Γκαοῦρ. Ἀπ' αὐτὸν ἐτοιμάζεται ν' ἀρχίσῃ!...

Τί παράξενο ὅμως!... Τὰ μάτια του ξαφνικά καρφώνονται ἐπίμονα στὸ πρόσωπο τοῦ μελαποῦ γίγαντα. Καὶ τὸν κυττάζει χαμένα...

Σιγά-σιγά ἡ τρομακτικὴ κι' ἄγρια μορφή τοῦ γέρο-φύλαρχου ἡμερεύει... Παίρνει ἔκφρασι ἀπέραντης καλωσύνης...

Ὡσπου τέλος πετάει μὲ ἀηδία τὸ τεράστιο μαχαίρι μὲ τὴ χρυσὴ λαβὴ ποὺ κρατάει. Σκύβει μὲ ἀγάπη καὶ συμπόνια πάνω ἀπὸ τὸ δεμένο παλικάρι:

— Εἶσαι ὁ Γκαοῦρ; ρωτάει σιγά.

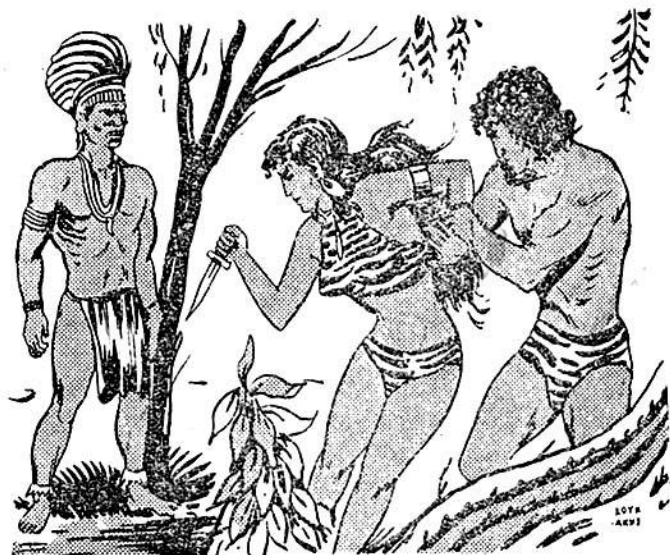
— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκείνος.

— Μὲ θυμᾶσαι; ξαναρωτάει.

Ὁ "Ελληνας γίγαντας κυττάζει ἐξεταστικά τὸ τερατόμορφο πρόσωπο τοῦ φύλαρχου.

— Ὅχι, μουρμουρίζει. Δὲν σὲ ξέρω...

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν καννίβα-

**Ἡ Ταταμπού τραβᾷ τὸ μαχαίρι τῆς καὶ κάνει νὰ ἐπιτεθῇ
στὸν φύλαρχο τῶν ἀνθρωποφάγων Ὁ Γκαοὺρ τῆς ἀρπάζει
τὸ χέρι καὶ τὴ συγκρατεῖ.**

λων χαμογελάει:

— Κι' ὅμως μὲ γνωρίζεις,
τοῦ λέει. Γιὰ προσπάθησε νὰ
θυμηθῇς!..

Ὁ Ποκοπικό ἀναρωτιέται
μὲ ζήλεια :

— Θέλεις, ἀδερφέ μου, νὰ
θρεθοῦνε... συγγενεῖς;! Καὶ
νὰ σφάξῃ μονάχα ἐμένα καὶ
τὴν κυρά Λουκούμω!..

Ὅμως, ἐπειδὴ ὁ Γκαοὺρ
δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῇ, ὁ τε-
ρατόμορφος γέροντας τοῦ ἐ-
ξηγεῖ :

— Εἶμαι ὁ φύλαρχος Μπου-
χοῦρ!... Κάποτε εἶχα πέσει
στὴν παγίδα δυὸ κακῶν λευ-

κῶν ποὺ μὲ πῆραν δεμένον
σκλάβο τους... Μὲ θαυάζαν
νὰ μαρτυρήσω ποῦ βρίσκεται
τὸ «Νερό τῆς Φωτιᾶς»!... Κι'
ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἔλεγα τὸ μυ-
στικό ποῦ θέλαν νὰ μάθουν,
ἄρχισαν μὲ πυρωμένα σίδερα
νὰ τρυπάνε τὸ κορμί μου!...
Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ξεψυχοῦ-
σα...

» Ὅμως, γιὰ καλὴ μου τύ-
χη, τὴ στιγμή ἐκείνη θρικό-
σουν εὐὸ κάπου ἐκεῖ κοντά.
Ἄκουσες τίς σπαρακτικές
φωνές μου καὶ τρέχοντας ἔ-
φτασες κοντά.

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Και συνεχίζει:

— Χτυπήθηκες και πάλεψες σαν λιοντάρι με τους λευκούς και με τους μαύρους που είχαν κοντά τους... Τους νίκησες, τους κυνήγησες και τους έδιωξες μακριά.

»Ύστερα ζαναγύρισες κοντά μου και μ' έλυσες, σώζοντάς μου τη ζωή από θέβαιο θάνατο!.. Σέ ρώτησα τότε πώς σέ λένε και μου είπες: «Γκαούρ»!

»Σέ παρακάλεσα νά ρθής μαζί μου! Νά σέ κάνω γιό και διάδοχό μου!.. Νά σου χαρίσω ακόμα και τη μεγάλη κι' άσπερευτη πηγή που θγάζει τὸ πολύτιμο «Νερό τῆς Φωτιάς»!... Όμως ἐσύ δὲν δέχτηκες. Κι' ἔφυγες λέγοντάς μου με περηφάνεια: «Δὲν παίρνω ποτὲ πληρωμὴ δταν βοηθῶ κάποιον που κινδυνεύει!».

Τὰ μεγάλα μαύρα μάτια τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνα φωτίζονται τώρα :

— Ναι, ψιθυρίζει. Θυμᾶμαι κάποτε...

Ὁ φύλαρχος σκύθει και ξανασηκώνει ἀπὸ κάτω τὴν τεράστια μαχαίρα του. Γονατίζει ἀμέσως πλάϊ στὸν Γκαούρ και κόβει, ἕνα-ἕνα, τὰ χορτόσχοινα που τὸν δένουν.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πετιέται ὀρθὸς και σκύθει γρήγορα και με ἀπόγνωσι πάνω ἀπὸ τὴν ἀναίσθητη Ταταμπού. Ἄφουγγράζεται γιὰ λίγο με ἀγωνία τὰ στήθια της και

ξεφωνίζει χαρούμενος!

— Ζή!... Ἡ καρδιά της χτυπάει ἀκόμα!...

Ὁ Μπουρούχ κάτι λέει στοὺς ἀραπάδες του. Κι' ἐκεῖ νοι, τρέχοντας σὲ μιὰ κοντινὴ σπηλιά, ξαναγυρίζουν φέρνοντας μαζί τους ἕναν μαύρο γέροντα. Εἶναι ὁ μάγος και ὁ γιατρός τῆς φυλῆς τους...

Ἔτσι αὐτός, ποτίζει με τὰ μαγικά φίλτρα του τὴν Ταταμπού και τρίβει τὸ χτυπημένο μέρος τοῦ στήθους της μ' ἕνα μαύρο πηχτὸ ρετσίνι.

Και δὲν ἀργεῖ νά τὴ συνεφέρει!

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ἀνοίγει τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της. Ἀντικρῶζει γύρω τοὺς κανιβαλους και τὸ πρόσωπό της παίρνει ἄγρια ἔκφρασι.

Τέλος, πετιέται ὀρθὴ και κάνει νά τραβήξῃ τὸ φονικὸ μαχαίρι της.

Όμως ὁ Γκαούρ προφταίνει: Τὴ συγκρατεῖ.

— Μή, τῆς κάνει. Ἡσυχάσε... Βρισκόμαστε ἀνάμεσα σὲ φίλους!

Στὸ μεταξύ, ὁ τερατόμορφος γερο-φύλαρχος κόβει τὰ χορτόσχοινα που δένουν τὸν Ποκοπικό...

Ὁ νᾶνος σηκώνεται ὀρθὸς και σφίγγει τὴ λαθὴ τῆς σκουριασμένης χατζάρας του. Ταὺ τόχρονα κυττάζει ἀγέρωχα τὸν Μπουχούρ:

— Ἐχε χάρι ποῦσαι φίλος τοῦ Μαντράχαλου, τοῦ λέει. Ἀλλοιῶς θά τρώγαμε τὰ μου στάκια μας σάν... καταιφία!..

ΤΑ «ΣΦΑΧΤΑ» ΤΟΥ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥ

Ὁ γέρο φύλαρχος προσκαλεῖ ἀμέσως τὸν Γκαούρ, τὴν Ταταμπού καὶ τὸν Ποκοπικό στοὶ πρωτόγονο χορταρένιο παλάτι του. Θέλει νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ.

Κι' ὅταν, ὅλοι μαζί, φτάνουν ἐκεῖ, ὁ Μπουχούρ διατάζει τὸν μάγερά του:

— "Ε, Ἀγνάφ!... Θέλω νὰ σφάξῃς τοὺς πιδὲ τρυφεροὺς καὶ καλοθρεμμένους σκλάβους μας. Νὰ τοὺς ροδοψήσῃς στὴ θράκα μὲ μπόλικο λαρδί γουρουνιού! Πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃς, ὅσο μπορεῖς περισσότερο, τοὺς μουσαφιραίους μου!

— "Οχι! "Οχι! κάνει μὲ φρίκη ὁ Γκαούρ. Ἐμεῖς δὲν τρῶμε ποτὲ κρέας!... "Αν θέλῃς νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃς, νὰ μὴ φᾶς οὐτ' ἐσύ!

Ὁ Ποκοπικό γυρίζει στὸν Μπουχούρ:

— Μ' ἐμᾶς ποὺ μπλεξες, φουκαρά μου, κήκες!... Ἀποβιταμίνωσι θὰ πάθῃς κι' ἐλόγου σου!...

Ὁ φύλαρχος δίνει δευτέρῃ διαταγὴν στοὺς μάγειροι:

— Φέρε μας φρέσκα φρούτα, ξερούς καρπούς, αὐγά στρουθοκαμήλας καὶ γάλα ἐλαφίσιο!...

Ὁ νᾶνος συμπληρώνει:

— Φέρε καὶ καμμιὰ πιατέλα... ἀηδονόγλωσσες στιφάδο, νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε!

.. ..

Ἡ Ταταμπού κι' ὁ Γκαούρ τρῶνε ἀνόρεχτα. Ὁ Μπουχούρ δὲν βάζει τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ στοὺς στόμα του... Ὁ Ποκοπικό φαίνεται πολὺ πεινασμένος. Καταβροχθίζει, ὅτι βρίσκει μπροστά του. Ἐνῶ, μπουκωμένος καθῶς εἶναι, συμβουλευεὶ καὶ τὸν φύλαρχο:

— Φάει ρε γερομπάρμπα!.. Ἀπ' τὰ ὀλότελα, καλ' εἶν' κι' ἡ Παναγιωταίνα!

Τέλος, κι' ὅταν τὸ τραπέζι τελειώνει, ὁ Ἀρχηγὸς τῶν καννίβαλων σηκώνεται:

— Πᾶμε, τοὺς λέει σὲ τόνο διατακτικῶ.

Καὶ θγαίνει μεγαλόπρεπος ἔξω ἀπ' τὸ χορταρένιο παλάτι του.

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπικό τὸν ἀκολουθοῦν.

Ὁ νᾶνος ἀναρωτιέται μ' ἐνδιαφέρον:

— Θές, ἀδερφέ μου, νὰ ξαναπάῃ νὰ μᾶς κἀνὴ τὸ τραπέζι;

Καὶ σκαρώνει στοὺς πῖ καὶ φὶ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι του:

*« Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἤεθαμε
νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε,
μὰ νὰ περὶδ-ομίσσουμε
κι οὐτ' «ὀχαστώ» νὰ ποῦμε! »*
.. ..

Ἔτσι δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν στοὺς ἀνοιγμά μιᾶς τεράστιας σπηλιάς στοὺς βάθος τῆς γνωστῆς θαθεῖας χαράδρας.

Ὁλόκληρο τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς αὐτῆς εἶναι μιὰ μεγάλη λίμνη. Μιὰ λίμνη ἀπὸ σκούρο πηχτὸ ὑγρὸ ποῦ ἡ

μυρωδιά του είναι θαιρεϊά κι' αλόκοτη.

Ο φύλαρχος λέει στον Γκαούρ :

— Αυτή είναι ή πηγή με τὸ «Νερὸ τῆς Φωτιάς»! Ἐσὺ μοῦ ἔσωσες κάποτε τὴ ζωὴ! Κι' ἐγὼ στὴ χαρίζω.

Καὶ προσθέτει :

— Πάρ' τη! Εἶναι δική σου!

Ο Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :

— «Ἐται μᾶς τὴ δίνεις, γερομπάρμπα; Δὲν θὰ μᾶς τὴ διπλώσης σὲ καμμιά... ἔφημερίδα;

Ο μελαψὸς γίγαντας θιάζεται νὰ φύγη:

— Εὐχαριστῶ, φύλαρχε Μπουρούχ, τοῦ λέει. Μὰ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ μυρίζει ἄσχημα. Δὲν θὰ μπορῶ νὰ τὸ πίνω!...

Ο νᾶνος τὸν σκουντάει με τρόπο, ψιθυρίζοντάς του:

— Πάρ' τη θρὲ θλάκα! Τὸ πετρέλαιο εἶναι μεγάλος θησαυρὸς! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω!...

Ο Γκαούρ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος. Ὑστερα ὑποχωρεῖ:

— Ἀφοῦ ὅμως ἐπιμένεις, δέχομαι τὸ δῶρο σου! Καὶ σ' εὐχαριστῶ με ὅλη μου τὴν καρδιά!

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ κι' ὁ Ποκοπίκο χαιρετᾶνε τὸν τερατόμορφο φύλαρχο καὶ ἀνεβαίνουν τὴ χαράδρα.

Τέλος, σὰν φτάνουν ἐπάνω, παίρνουν ἀργὰ τὸ μονοπάτι

πρὸς τὴν ἀνατολὴ πού θὰ τοὺς θγάλη στὸ θεόρατο πέτρινο βουνό τους...

Στὸ δρόμο ὁ νᾶνος τοὺς ἐξηγεῖ με ἀκατάσχετη φλυαρία :

— Τὸ «Νερὸ τῆς Φωτιάς», ἀδερφέ μου, τοὔτέστι τὸ πετρέλαιο, εἶναι μεγάλος θησαυρὸς!... Στὶς μακρινὲς χῶρες πού ζοῦν οἱ λευκοί, εἶναι πιὸ πολύτιμο κι' ἀπ' τὸ χρυσάφι, τοὔτέστι τὸ μάλιμα! Καθότι με αὐτὸ ταξιθεύουνε τὰ καράβια, οἱ σιδηρόδρομοι, τ' αὐτοκίνητα, τ' ἀεροπλάνα, τὰ ὑποδήλατα καὶ τά... πατινιὰ!...

»Ὅποια χώρα, τὸ ὁποῖον, ἔχει πετρέλαια γίνεται δυνατὴ κι' εὐτυχεμένη!...

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ πού ἀκούει τὰ λόγια τοῦ θυμᾶται τὴν ἀγαπημένη πατρίδα τους.

— Ἡ Ἑλλάδα ἔχει δικὴ τῆς πετρέλαια; ρωτᾶει τὸ νᾶνο.

— Ὁχι, τῆς ἀποκρίνεται. Τὸ ἀγοράζει ἀπὸ τό... Μπακάλη!... Ἄν ἡ Ἑλλάδα εἶχε δικὰ τῆς πετρέλαια, δὲν θὰ τὴ λέγανε Ψωροκώστανα!...

Τὰ μαῦρα μάτια τοῦ Γκαούρ λάμπουν τώρα ἀπὸ χαρά. Καὶ φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό :

— Ἡ μεγάλη πηγή με τὸ «Νερὸ τῆς Φωτιάς» εἶναι τώρα δική μας! Μποροῦμε νὰ τὴν κάνουμε ὅ,τι θέλουμε!... Θὰ τὴ χαρίσουμε λοιπὸν στὴν Πατρίδα!...

Ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη ἀγκαλιάζει τὸν Γκαούρ καὶ τὸν φιλεῖ με περηφάνεια στὸ

μέτωπο. Τὰ ὄμορφα μαυρο-
πράσινα μάτια της εἶναι θοορ
κωμένα :

— Ναι, ἀγαπημένε μου !
τοῦ λέει. Θὰ χαρίσουμε τὴν
πειρελαιοπηγὴ στὴν Πατρί-
δα! "Ετσι ἡ Ἑλλάδα μας θὰ
γίνῃ πλούσια, δυνατὴ, εὐτυ-
χισμένη!...

Ὁ Γκαουρ ἀναρωτιέται
συλλογισμένος:

— Πῶς, ὅμως θὰ μάθῃ ἡ
Πατρίδα, πῶς τῆς χαρίζουμε
τὴν πηγὴ;

Στὴν ἀπορία του ἀποκρίνε-
ται ὁ Ποκοπίκο :

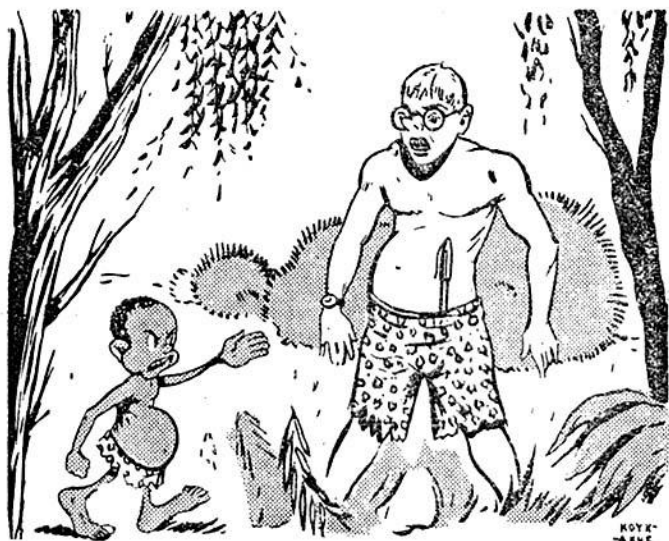
— Δὲν εἶναι καθόλου δύ-
σκολο νὰ τὸ μάθῃ!... Θὰ τῆς

στείλουμε ἓνα γράμμα!...

— Ποῖος θὰ γράψῃ αὐτὸ τὸ
γράμμα; ρωτᾷ ἡ Ταταμπού.
Κανένας ἀπὸ ἐμᾶς δὲν ξέρει
γράμματα.

Ὁ νᾶνος ἔχει ἔτοιμῃ τὴν
ἀπάντησι:

— Ν' ἀλλάξουμε ἀμέσως
μονοπάτι καὶ νὰ πᾶμε στὴ
σπηλιὰ τοῦ μπαρμπα-Μεγα-
λειότατου!... Ἡ κυρὰ Τζέϊν
εἶναι γραμματίζουμένη! Αὐτὴ
θὰ σᾶς γράψῃ τὸ γράμμα!..
Ὑστερὶς θὰ τὸ περιλάβω τοῦ
λόγου μου καὶ θὰ γίνω καπι-
νός! Θὰ τρέξω δηλαδὴς κά-
τω στὸ μεγάλο λιμάνι καὶ θὰ
τὸ ρίξω μέσα σ' ἓνα καρά-

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου, κάνει ὁ Ποκοπίκο Πρῶτη φορὰ
γλέπω γουρούνι μὲ στυλό !

βι... "Ετσι θά πάη ουστημένο
στην 'Ελλάς! 'Αμέεε;

'Η Ταταμπού ένθουσιάζε-
ται. 'Αρπάζει τὸ νᾶνο, τὸν
σηκώνει στὴν ἀγκαλιά της
καὶ τὸν γεμίζει φιλιὰ ἀγά-
πης...

'Ο Ποκοπίκο διαμαρτύρε-
ται:

— "Άσε με κάτω, μωρὲ
Λουκούμω ! Γιά σαλίγκαρο
μὲ πέρασες καὶ μὲ ρουφᾷς ;
'Ωχου πιά! Θά μὲ κατσία-
σης!

'Η μελαψὴ «Κόρη τῆς Ζούγ-
κλας» τὸν παρατάει κάτω γε-
λῶντας. 'Ενῶ ὁ νᾶνος μουρ-
μουρίζει ἀγέρωχα :

— 'Αμάν, τί τραβάμε κι'
ἐμεῖς οἱ ὁμορφοί, μὲ τὸ συμ-
πάθειο!...

..

Η ΤΖΕΪ'Ν ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΗ

Τέλος, ἀλλάζοντας μονοπά-
τι, φτάνουν κάποτε στὴ μα-
κρινὴ σπηλιά τοῦ "Αρχοντα
τῆς Ζούγκλας.

— Καλῶς τὸν Ποκοπίκαρό
μου! κάνει ἡ μελιστάλακτη
Χουχοῦ μόλις ἀντικρύζει τὸ
νᾶνο. Σίγουρα θάρθης μὲ
τοὺς συμπεθέρους γιὰ νὰ μὲ
ἀζητήσης εἰς γάμον! Ζήτηξέ
με τὸ λοιπὸν κι' ἐλπίζω νὰ δε-
χτῶ!...

'Ο Γκαοῦρ ἐξηγεῖ στὸν Ταρ-
ζάν :

— "Ηρθαμε νὰ παρακαλέ-
σουμε τὴ συντρόφισσά σου νὰ
μᾶς κάνη μιὰ χάρι...

— Τί χάρι;

— Θέλουμε νὰ μᾶς γράφῃ
κάτι σ' ἓνα χαρτί ποῦ θά τὸ
στείλουμε στὴν πατρίδα μας,
τὴν 'Ελλάδα!...

— Μπά;! κάνει παραξενε-
μένος ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας. Καὶ τί θέλετε νὰ τῆς
γράψετε;

Τοῦ ἐξηγεῖ τώρα ἡ Τατα-
μπού :

— "Εχουμε μιὰ μεγάλη πη-
γὴ ποῦ θγάζει πετρέλαιο!..
Καὶ θέλουμε νὰ τὴ χαρίσουμε
στὴν ἀγαπημένη μας πατρί-
δα. Θέλουμε ἡ 'Ελλάδα νὰ
γίνῃ πλουσία, δυνατὴ, εὐτυχι-
σμένη!

— Πῶς;! Πετρελαιοπηγή;!
κάνει μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον
ὁ Ταρζάν. Ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ
πηγή; Σὲ ποῖο μέρος τῆς
Ζούγκλας θρίσκεται;

— Πέρα πρὸς τὸ βορριά,
τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Γκαοῦρ.
Κάτω σὲ μιὰ μεγάλῃ καὶ θα-
θειὰ χαράδρα!...

'Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
τοὺς θάζει νὰ καθήσουν. Καὶ
τρέχει ἀμέσως νὰ φωνάξῃ τὴ
συντρόφισσά του. Τὴ θρίσκει,
λίγο πρὸ πέρα, νὰ μαζεύῃ μυ-
ρωμένα ἀγριολούλουδα!...

— 'Ο Γκαοῦρ κι' ἡ Τατα-
μπού, τῆς λέει, ἀνεκάλυψαν
κάπου μιὰ μεγάλῃ πετρελαιο-
πηγή!... Φαίνεται πῶς ὁλό-
κληρὴ ἡ περιοχὴ αὐτὴ θάχῃ
πετρέλαια! "Οπου νὰ σκάψῃ
κανεὶς σίγουρα θά ξεπηδήσῃ
ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς τὸ
πολύτιμο αὐτὸ ὑγρὸ!...

'Η πανέμορφη ξανθειὰ
Τζέιν ἀνοίγει διάπλατα τὰ
μεγάλα γαλάζια μάτια της:

— Καὶ τί ζητᾶνε τώρα;

— Θέλουνε νά τοὺς γράψῃς ἓνα γράμμα. Γιά νά χαρίσουνε τὴν πετρελαιοπηγὴ αὐτὴ στὴν πατρίδα τους. Ἐτσι ἡ φτωχεῖα κι' ἀσήμαντη Ἑλλάδα, θά γίνῃ πλούσια, δυνατὴ κι' εὐτυχιομένη!...

Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο διαγράφεται ἀμέσως στὰ χεῖλια τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας. Καὶ ψιθυρίζει θαυσιμαστὰ:

— Πάμε Ταρζάν!... Μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι θά γράψω τὸ γράμμα πού ζητάνε!...

Καὶ μὲ γρήγορο βῆμα — μιτζί κι' οἱ δυὸ — ξαναγυρίζουν στὴ σπηλιά τους.

Ἡ Τζέιν παίρνει πρόθυμα χαρτὶ καὶ καλαμάρι.

— Τί θέλετε νά γράψω; ρωτᾷ.

Ἡ Ταταμποὺ τῆς ὑπαγορεύει:

— «Ἀγαπημένη κι' ἔνδοξη Πατρίδα Ἑλλάδα!..

«Ὁ Γκαούρ κι' ἐγὼ εἴμαστε» Ἕλληνες καὶ περηφανεύομαστε πολὺ γι' αὐτό! Ζοῦμε ἐδῶ στὴν ἄγρια Ζούγκλα καὶ πάντα σὲ ἀγαπᾶμε καὶ σὲ συλλογίζομαστε. Τὸ ὄνειρό μας εἶναι νάρθουμε κοντά σου!...

«Σήμερα λοιπὸν πού σοὺ γράφουμε, θρήκαμε μιὰ μεγάλη πηγὴ πού θγάζει πολὺ πετρέλαιο!... Σοὺ τὴ χαρίζουμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά!.. Νὰ στείλῃς ἀμέσως ἀδελφία μας Ἕλληνες νά μαζεύουν τὸ πετρέλαιο καὶ νά τὸ φορτώνουν σὲ καράβια!.. Κι' αὐτὰ τὰ καράβια νά σοὺ τὸ φέρουνε.., Θέλουμε, ἐσύ, ἡ μι-

κρὴ μας Πατρίδα, νά γίνῃς πλούσια, δυνατὴ κι' εὐτυχιομένη!...

»Χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού...

— Καὶ φιλιὰ ἀπὸ τὸν Ποκοπικό! συμπληρώνει ὁ νᾶνος.

Ἡ Χουχού πού τὸν ἀκούει, ζηλεύει:

— Μὴ τὸ γράψῃς, κυρὰ Μαντάμα μου, παρακαλᾷ τὴ Τζέιν.

Καὶ προσθέτει:

— Τὰ φιλιὰ τοῦ Ποκοπικοῦ εἶναι ἀγκαζέ. Δὲν εἶναι γιὰ ὅποια κι' ὅποια! Με συγχωρεῖτε κι' ὅλας!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τελειώνει τὸ γράμμα, τὸ διπλώνει, τὸ κλείνει σ' ἓνα φάκελλο καὶ κάτ' ἱκανοφάνει ἀπ' ἐξῆς. Ὑστερὰ τὸ δίνει στὸν Γκαούρ.

— Ἐτοιμο εἶναι, τοῦ λέει. Μόνο πού πρέπει κάποιος νά νά πάῃ κάτω στὸ μεγάλο λιμάνι. Καὶ νά τὸ δώσῃ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ καράβια πού φεύγουν γιὰ τὶς μακρινὲς χώρες τῶν λευκῶν... Ἐἴσι θά φτάσῃ στὴν Πατρίδα σας...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παίρνει ἀπὸ τὰ χεῖρια τῆς τὸ γράμμα καὶ τὸ δίνει στὸν Ποκοπικό:

— Ἐσύ νά τὸ πᾶς, τοῦ λέει. Μὰ πρόσεξε καλὰ μὴ τὸ χάσῃς στὸ δρόμο!...

Ὁ νᾶνος παίρνει τὸ φάκελλο, τὸν στριφογυρίζει στὰ δάχτυλά του καὶ τὸν κυττάζει συλλογισμένος καὶ μουρμουρίζοντας:

— Ξέρετε τί λέω; Καλοῦ—κακοῦ νά μπῶ κι' ἐγὼ μέσα

στό φάκελλο ! ...

— Γιατί, χρυσό μου; τὸν ρωτάει ἀνήσυχη ἡ Χουχού.

— Μπορεῖ ἡ Ἑλλάδα νὰ μὴ ξέρεη γράμματα. Τότες θὰ τῆς τὰ πῶ μὲ τὸ στόμα!...

Ὁ Γκαούρ θυμώνει. Κάνει νὰ τὸν φιλέψῃ μὲ μιὰ γερὴ κλωτσιά. Μὰ δὲν προφταίνει.

Ὁ νᾶνος τόχει θάλει κιδλας στὰ πόδια, τρέχοντας γιὰ τὸ μακρυνὸ μεγάλο λιμάνι.

Ἡ μαμζέλ Χουχού ὅμως ἔχει παρεξηγηθῇ.

— Καλὲ γιατί σηκώσατε τὴν ποδάρκα σας, κύριε Τέτοιε μου, τοῦ λέει. Μουλάρι εἶσατε; Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!..

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ εὐχαριστοῦν τὴ Τζέιν καὶ τὸν Ταρζάν. Ὑστερα φεύγουν κι' αὐτοί. Παίρνουν τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό τους.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τοὺς ἀφήνει νὰ ξεμακρύνουν ἄρκετὰ καὶ παίρνει παράμερα τὸν σύντροφό της...

Γιὰ ὥρα πολλὴ τοῦ μιλάει σιγά, κοντὰ στ' αὐτί.

Ὁ Ταρζάν στὴν ἀρχὴ διαμαρτύρεται :

— Ὅχι, Τζέιν!... Δὲν εἶναι σωστό! Δὲν πρέπει νὰ γίνη! Θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ προλάβω τὸ νᾶνο...

Σιγά-σιγά ὅμως κι' ὅσο τοῦ μιλάει ἡ σατανικὴ γυναίκα, φαίνεται ν' ἀλλάξῃ γνώμη... Ἀρχίζει νὰ συμφωνῇ μαζί της...

ΟΙ ΓΑΛΑΖΙΕΣ ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ πανώρια Κόρη τῆς Ζούγκλας

ψτάνουν κάποτε στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ τους.

Ὅμως πρὶν ἀρχίσουν νὰ σκαρφαλώνουν ἐπάνω, τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς Ταταμποῦ φωτίζονται ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ ἰδέα:

— Ξέρεις τί πρέπει νὰ κάνουμε; λέει στὸν Γκαούρ.

— Τί ;

— Στὸ σημεῖο τῆς χαράδρας ποὺ θρίσκεται ἡ πηγὴ τοῦ πετρελαίου, μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα δηλαδὴ τῆς μεγάλης σπηλιάς...

— Λέγε λοιπόν!

— Πρέπει νὰ στήσουμε μιὰ σημαία τῆς Πατρίδας μας! Γιὰ νὰ φαίνεται πῶς τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι Ἑλληνικό!...

— Πῶς εἶναι ἡ ἑλληνικὴ σημαία; ρωτᾷ ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Ἡ Ταταμποῦ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἐνα μπλὲ πανί μὲ ἄσπρο σταυρὸ στὴ μέση...

Ὁ Γκαούρ τραβάει τὴ συντρόφισσά του ἀπὸ τὸ χέρι. Τὴ φέρνει θιαστικὰ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό τους.

Κάπου ἐκεῖ — πρὶν ἕνα χρόνο — εἶχαν κατασκηνώσει μερικοὶ λευκοὶ κυνηγοί. Πεινασμένα λιοντάρια τοὺς κατασπάραξαν πρὶν προλάβουν νὰ τὰ σκοτώσουν ἐκεῖνοι.

Ἐκεῖ, μισοσχισμένη, θρίσκεται ἀκόμα ἡ μεγάλη κάτασπρη σκηνή τους.

Ἡ Ταταμποῦ τραβάει τὸ μαχαίρι της. Καὶ μὲ ἀνείπωτη λαχτάρια κι' ἐνθουσιασμό, κόβει ἕνα μεγάλο τετράγωνο κομμάτι καραβόπανο...

Ταυτόχρονα σχεδὸν κι' ὁ

Γκαούρ σπάζει ένα ἴσιο κλαδί
δέντρου καὶ καθαρίζοντάς το
ἀπὸ τὰ παρακλάδια του, τὸ
ἐτοιμάζει γιὰ κοντάρι.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα
φτειάχνει γρήγορα μιὰ καλα-
μῆνια θελόνα. Τραβάει γε-
ρὲς χορταρένιες κλωστές ἀπὸ
τὰ σαρκωμένα φύλλα κάποιου
ἀθάνατου. Καὶ ράβει τὴ μιὰ
πλειοῖα τοῦ τετοάγωνου χον-
τροῦ πανιοῦ πάνω στὸ κλαδί.

Κι' ἀμέσως ἐξηγεῖ στὸ σύν-
τροφό της :

— Τώρα μᾶς χρειάζεται να-
λάζιο χρῶμα, Γκαούρ! Γαλά-
ζιο σὰν τὸν οὐρανὸ τῆς Πα-
τρίδας μας!...

— Τί θὰ τὸ κάνουμε;

— Θὰ βάψουμε τὸ πανί γύ-
ρω-γύρω. Ἔτσι πού στὴ μέση
του νὰ μείνῃ ἕνας μεγάλος ἄ-
σπος σταυρός!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ
πάλι θρῖσκει τὴ λύσι:

Σκαρφαλώνει σβέλτος στὰ
θράχια κι' ἀρνίζει νὰ μαζεῦῃ
γαλάζιες ἀνεμῶνες. Τέλος κα-
τεβαίνει πάλι κάτω καὶ τὶς
παρατάει μπροστὰ στὴ συν-
τροφίссά του.

Ἐκεῖνη τὶς τρίβει ἀμέσως
πάνω στὸ λευκὸ πανί. Καὶ
τὸ βάφει, γύρω-γύρω, γαλά-
ζιο. Ἔτσι στὴ μέση μένει ὁ
μεγάλος λευκὸς σταυρός.

Ἡ ἔνδοξη κι' ἀθάνατη γα-
λανόλευκη ἑλληνικὴ σημαία,
εἶναι ἔτοιμη τώρα!

Οἱ δυὸ σύντροφοι τὴ φέρ-
νουν, τρέγοντας χαρούμενοι,
στὴ μεγάλη χαράδρα. Καὶ
μπήγουν τὸ κοντάρι τῆς μπρο-
στὰ στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς
πού θρίσκεται ἡ πετρελαιόπη-

γή...

Ὁ τεπατόμορφος φύλαρχος
Μπουχούρ κι' οἱ καννίβαλοί
του, παραξενεύονται πού τοὺς
βλέπουνε.

Ὁ Γκαούρ τοὺς ἐξηγεῖ:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι ἑλ-
ληνικὸ!... Κανέννας ξένος δὲν
πρέπει νὰ πλησιάσῃ!...

Ὑστερα ξεκινᾶνε. Ξαναγυ-
ρίζουν στὸ θεόρατο πέτρινο
βουνὸ καὶ σκαρφαλώνουν ἱκα-
νοποιημένοι στὴν περήφανη
κορφὴ του.

Τέλος, ξαπλώνουν ἔξω ἀπὸ
τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, τρῶ-
νε γλυκόχυμους καρπούς καὶ
ξαποσταίνουν κουβεντιάζον-
τας γιὰ τὴ μακρυνὴ κι' ἀγα-
πημένη τους Πατρίδα.

... ..

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

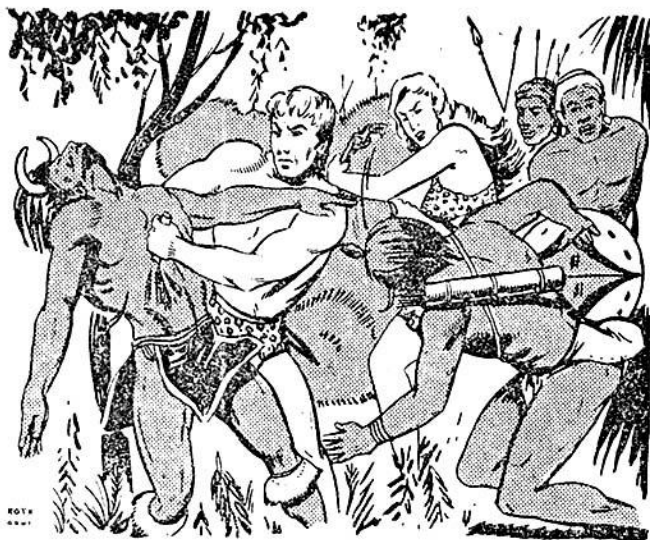
Ἀς ἀφήσουμε τώρα γιὰ λί-
γο τὸν νιναντώσωμον Ἑλλη-
να καὶ τὴν ἀγνὴ συντροφίссά
του κι' ὅς παρακολουθήσουμε
τὸν Ποκοπίκο.

Προχωρεῖ ἀργὰ, γιὰ τὸ μα-
κρυνὸ μεγάλο λιμάνι τῆς Ἀ-
φρικῆς.

Ἡ ζέστη εἶναι ἀφόρητη σή-
μερα. Τὸ μαῦρο κορμί τοῦ δύ-
στυχοῦ νάνου ἔχει μουσκέψει
στὸν ἰδρώτα....

Γιὰ νὰ δροσισθῇ κάνει ἀέ-
ρα μὲ τὸ γράμμα πού κρα-
τάει....

Ἔτσι, καὶ γιὰ νὰ σκοτώσῃ
τὴν ὥρα του, σκαρώνει σιγά-
σιγά κι' ἕνα στιχάκι. Καὶ τὸ

Ο Ταρζάν κ' ἡ Γζέιν με τοὺς μαύρους μιᾶς γειτονικῆς φυλῆς κάνουν ἐπίθεσι γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν πολύτιμη πετρελαιοπηγὴ τῆς Ζούγκλας.

τραγουδάει μαχμουρλήδικα σὲ σκοπὸν παραπονιάρικο :

*« Στὴ ντάλα τοῦ καλοκαιριοῦ
μὲ στείλανε σερίανι !
Καὶ λυώνω, τὸ κακόμοιρο,
σὰ λίπος στὸ τηγάνι ! »*

Καὶ προχωρεῖ, προχωρεῖ, προχωρεῖ ἀτέλειωτα κάτω ἀπὸ τὸν φλογισμένο οὐρανὸ τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας !...

Οἱ τεράστιες πατοῦσες του ἔχουν ἀνάψει, ἀλλοίμονο ! "Ἐχουν ἀκόμα καὶ φουσκώσει ἀπὸ τὸ πολὺ περπάτημα.

Ὁ νᾶνος τὶς κυττάζει ἀνή-

συχος καὶ μουρμουρίζει :

— Θέλεις, ἀδερφέ μου, νὰ μοῦ κλατάρη καμμιὰ καὶ νὰ μείνω στὸ δρόμο ;!

.....

"Ἐχει ξεπεράσει τὴ μισὴ ἀπόστασι γιὰ τὸ μεγάλο λιμάνι, ὅταν ξαφνικὰ φτάνουν στ' αὐτιά του ἀνθρώπινες πατημασιές.

Ὁ μικροσκοπικὸς «ταχυδρόμος» σταματᾷ ἀπότομα καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ κάποιου δέντρου. Ἀφουγγράζεται καὶ κυττάζει

περιμένοντας...

Καί νά :

Δέν περνάνε λίγες στιγμές κι' ένας άσουλούπωτος και κωμικοτραγικός μαντράχαλος παρουσιάζεται μπροστά του.

Θάναι δέν θάναι δεκαπέντε χρόνων παιδί.

Τό κεφάλι του είναι χοντρού σαν νεροκόλοκυθο! Τά μαλλιά του ξανθά και ίσια σαν σπάγγοι!... Τά αυτιά του τόσο μεγάλα πού θαρρεί κανείς. πώς θα τόν άκούση νά... γκαρίζη!... 'Η μύτη του χοντρή και τραγανή σαν φρεσκο-

κομμένη μελιτζάνα!.. Τά μάτια του σαν δυό χαζές κι' ήλιθιες...κουμπότρυπες! Μπρός άπ' αυτά στέκουν σαν άσπίδες δυό χοντροί φακοί με χρυσό συρματένιο σκελετό!... Τό στόμα του τεράστιο και μισανοιγμένο πάντοτε, σά νά πρόκειται νά χασμουρηθή!... Τό κορμί του άγαρμπο σαν δρθιας άρκούδας!

Φοράει ένα παντελόνι από τομάρι λεοπαρδαλης πού τού φτάνει λίγο πιό κάτω άπό τά γόνατα. Κι' αυτό είναι πού κάνει την εμφάνισί του άκόμα πιό ξεκαρδιστική!...

'Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο ξεφωνίζει με φρίκη κι άπόγνωσι :

—Βοήθεια Μαντράχαλοιτσι !. Φυσσαίτε με νά σβύσωωωω!..

Τὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ τοῦ
χειριοῦ στολίζει ἕνα χρυσὸ ρο-
λογάκι μὲ μαῦρο λουρί. Καὶ
ἀπὸ τὸ δεξί μέρος τῆς ζώνης
τοῦ ἐξέχει ἕνα μαῦρο στρογ-
γυλὸ πρᾶγμα, σὰν λαθὴ στι-
λέττου.

Ὁ Ποκοπικό προσέχει κα-
λύτερα καὶ διαπιστώνει πὼς
δὲν εἶναι φονικὸ ὄπλο. Ἀλλὰ
ἕνα... στυλὸ διαρκείας, τερά-
στιο σὲ μέγεθος!

Ξεκαρδισμένος στὰ γέλια ὁ
νᾶνος θγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψώ-
να του, φωνάζοντας:

— Γεῖά σου, θρὲ Κοντυλο-
φόρε!...

Ὁ ὑπερφυσικὸς Μπεμπέκος
σταματᾷ καὶ τὸν κυττάζει
κατάπληκτος. Τοῦ κάνει ἐντύ-
πωσι τὸ μικροσκοπικὸ σουλού-
πι καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ χατζά-
ρα του.

— Χί, χί, χί, γελάει χαζά.
Πρώτη φορὰ βλέπω ποιντικὸ
μὲ γιαταγάνι! Καὶ θέβαια καὶ
θεβαιότατα!.. Χί, χί, χί!...

Ὁ νᾶνος τοῦ ἀνταποδίδει
τὸ κομπλιμέντο:

— Κι' ἐγὼ πρώτη φορὰ γλέ-
πω γουρούνι μὲ στυλό! Χό,
χό, χό!... Χό, χό, χό!...

ΤΟ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ὁ ἀσουλούπωτος μαντρά-
χαλος φαίνεται νάχη χρυσῇ
καρδιά. Τὸ ἀστεῖο τοῦ νάνου
τὸν κἀνὴ νὰ ξεκαρδιστῇ στὰ
γέλια:

— Χί, χί, χί!... Εἶσαι χαρι-
τωμένο ἀραπάκι! Καὶ θέβαια,
καὶ θεβαιότατα!... Χί, χί, χί!
Θὰ σὲ πάρω μαζί μου! Θὰ σὲ
βάλω σ' ἕνα κλουβάκι!..

Ὁ νᾶνος θυμώνει:

— Βρὲ ἀειντε νὰ χαθῆς, ἀμ-
πλαούμπα!... Ξέρεις ποῖος
εἶμαι τοῦ λόγου μου, θρὲ;

— Ποῖος;

— Ὁ φοβερὸς καὶ τρομε-
ρὸς Ποκοπικό! Κυνηγὸς ἀγρί-
ων κονίκλων! Γόης φιδιῶν
καὶ κοριτσιῶν! Προστάτης
τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων!
Ἀντρακλας δυσθεόρατος!...
Καὶ διπλωματοῦχος σφάχτης
τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν!
Ὀλέ!...

Ὁ ξανθὸς Μπεμπέκος θαυ-
μάζει:

— Μπραθόσοο! Ἐσὺ εἶσαι
ὄλ' αὐτά;! Τότε πρέπει νὰ σὲ
μάθω καὶ γράμματα. Νὰ μπο-
ρῆς νὰ διαβάξης καὶ νὰ
γράφης!..

Ὁ Ποκοπικό γουρλώνει τῶ
ρα τὰ μάτια του:

— Ξέρεις τὸ λοιπὸν γράμ-
ματα θρὲ βουτυρόπαιδο;

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιό-
τατα! Χί, χί, χί!...

— Τὰ καταφέρνεις δηλαδὴς
νὰ διαβάσης ἕνα γράμμα;

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιό-
τατα! Χί, χί, χί!...

— Διάβασε, τὸ λοιπὸν, αὐ-
τό. Θέλω νὰ δῶ ἂν ἡ κυρά
Τέτοια ἔγραψε γιὰ τὰ φιλιὰ
ποῦ τῆς εἶπα...

Ὁ παράξενος μαντράχαλος
παίρνει τὸ γράμμα καὶ τα-
κτοποιεῖ τὰ γυαλιὰ στὴ μύτη
καὶ σ' αὐτιά του. Ὑστερα,
ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴ διεύθυν-
σι τοῦ φακέλλου καὶ ξεφωνί-
ζει χαρούμενος:

— Μπά;! Αὐτὸς εἶναι ὁ γρα-
φικὸς χαρακτήρας τῆς Μαμά-
κας μου! Καὶ θέβαια καὶ θε-

βαιότατα! Χί, χί, χί!...

— Τί γράφει απ' έξω;

— Νά, γράφει: «Έξοχώτατον κύριον Πρόεδρον τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Εἰς Λονδίνον».

Ὁ Ποκοπικό θυμᾶται τὰ λόγια πού εἶχε πῆ πρὶν λίγο. Καὶ τὸν ρωτᾷ χαμένα:

— Ποιά εἶναι ἡ «Μαμάκα σου» ρε καλόπαιδο;

— Τζέιν τὴ λένε!

— Καὶ τὸν Μπαμπάκα σου;

— Ταρζάν! Εἶναι ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας!...

— Σοβαρά;

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιότατα! Χί, χί, χί!...

Ὁ νᾶνος κοντεύει νὰ παραφρονήσῃ :

— Δηλαδῆς; τοῦ κάνει.

— Τί δηλαδῆς;

— Δηλαδῆς τοῦ λόγου σου τυγχάνεις ὁ Ὑψηλότατος; Ὁ γιός τοῦ Ταρζάν; Ὁ διάδοχος τῆς Ζουγκλίας;!

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιότατα! Χί, χί, χί!... Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μπέιμπυ!...

Ὁ Ποκοπικό γεμίζει σάλια τὸ στόμα του καὶ τὸν φτύνει μὲ θαυμασμό στὰ μοῦτρα :

— Φτοῦ σου νὰ μὴν ἀδασκαθῆς, ἀδερφέ μου!... Χά, χά, χά!... Γιά δέτε, μωρέ, σουλούπι γιά μέλλοντας μεγαλειότατος!...

Στὸ μεταξὺ, ὁ καλόκαρδος Μπέιμπυ ἔχει σχίσει τὸ φάκελλο καὶ διαθάζει μεγαλόφωνα τὸ γράμμα τῆς μητέρας του:

— «Έξοχώτατε κύριε Πρόεδρε:

»Ἐδῶ στὴν ἄγρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας πού ζῶ μὲ τὸν

σύντροφό μου Ταρζάν, ἀνεκάλυψα σήμερα μιὰ μεγάλη πετρελαιοφόρο περιοχὴ... Σὰν Ἀγγλίδα λοιπὸν πού εἰμαι, τὴν προσφέρω εὐχαρίστως στὴν ἐνδοξη Πατρίδα μου! Τὴ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ!

»Παρακαλῶ ὅθεν τὴν Κυβέρνησι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως, ν' ἀποστείλῃ εἰδικούς τεχνικούς διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐν λόγω περιοχῆς.

»Μετὰ θαυμάτου σεβασμοῦ.

Τζέιν».

— Βρὲ τὴν καρακάξα! κάνει ὁ Ποκοπικό. Μᾶς τὴν ἔσκασε στὸν ὕπνο, ἀδερφέ μου!

Κι' ἀρπάζοντας ἀμέσως τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ξανθοῦ μαντράχαλου, τὸ κάνει γρήγορα χίλια κομματάκια!...

Ὑστερα τὸν ρωτᾷ σοβαρά :

— Πῶς θρέθηκες ἐδῶ, θρὲ Πανυψηλότατε;

— Γύρισα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ξαφνικά, τοῦ ἀποκρίνεται. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν οἱ δικοί μου.

— Δηλαδῆς; ὁ Μπαμπάκας σου καὶ ἡ Μαμάκα σου;

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιότατα!...

— Τί ἦρθες νὰ κάνης ἐδῶ;

— Βαρέθηκα τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια!... Θέλω νὰ παλέψω μὲ ἀνθρωποφάγους! Νὰ σπαράξω θεριὰ καὶ τέρατα!...

Ὁ Ποκοπικό ρίχνει μιὰ ματιά στὴ ζώνη του:

— Γι' αὐτὸ πῆρες μαζί σου καὶ τό... στυλό;

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιό-
τατα! Χί, χί, χί!...

ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟΣ
Ο ΓΚΑΟΥΡ ;

"Ετσι ὁ Ποκοπικό ἀντὶ νὰ
συνεχίσῃ τὴν ἄσκοπη πιά πο-
ρεία τοῦ πρὸς τὸ μεγάλο Λι-
μάνι, γυρίζει, μπρὸς-πίσω, μα-
ζί μὲ τὸν τόσο συμπαθητικὸ
καὶ καλόκαρδο Μπέϊμπυ.

Ἀκολουθοῦν τὸ μονοπάτι
ποῦ θὰ τοὺς θγάλλῃ στὴ σπη-
λιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας.

Στὸ δρόμο ὁ νᾶνος ρωτᾷει
τὸ γιὸ τοῦ Ταρζάν :

— Τὸν Γκαοῦρ τὸν ξέρεις,
θρὲ φίλε ;

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιό-
τατα! Ἀλλὰ δὲν τὸν ἔχω δῆ
ποτέ!

— Τότε πῶς τὸν ξέρεις ;

— "Εχω ἀκουστά!... Στὴν
Ἀγγλία πολὺ μιᾶνε γιὰ τὸν
Γκαοῦρ. Ὅμως κανένας Ἐγ-
γλέζος δὲν τὸν χωνεύει. Ὅλοι
τὸν κατηγοροῦν καὶ τὸν θρί-
ζουνε!... Παράξενο δὲν εἶναι
αὐτό ;

— Καθόλου, τοῦ ἀποκρίνε-
ται ὁ Ποκοπικό. Ἀφοῦ ὑπάρ-
χουνε Ἕλληνες ποὺ κατηγο-
ροῦν καὶ θρίζουνε τὸν Γκα-
οῦρ! Τοὺς Ἐγγλέζους θὰ πα-
ρεξηγήσουμε ;

— Εἶναι κακὸς ὁ Γκαοῦρ,
Κοποπικό; τὸν ρωτᾷει.

Ὁ νᾶνος τὸν διορθώνει :

— Ποκοπικό μὲ λένε. "Οχι
Κοποπικό.

Ὁ Μπέϊμπυ ἐπαναλαμβάνει
τὴν ἐρώτησι :

— Εἶναι κακὸς ὁ Γκαοῦρ,

Ποκιπικό ;

Ὁ μικροσκοπικὸς ἀραπά-
κος μπερδεύεται :

— Κοποπικό μὲ λένε. "Οχι
Ποκιπικό! "Οχι, ὄχι! Τὶ λέω
μωρέ; Τὰ σάστισα ποῦ νὰ πά-
ρῃ ὁ διάβολος!... Ποκοπικό
μὲ λένε! Πέσ' το κι' ἐσύ.

— Ποποκικό! Πικικόκο! Κο
κοπικό!...

Εἶναι ἀδύνατο στὸν Μπέϊ-
μπυ νὰ μάθῃ νὰ προφέρῃ τὸ
ὄνομα τοῦ νάνου.

— Δὲν πειράζει, τοῦ λέει ὁ
ἀραπάκος. Θὰ κάνῃς καμμιὰ
φορὰ λάθος καὶ θὰ τὸ πῆς...
ὠσστά!...

— Λοιπόν; τὸν ρωτᾷει γιὰ
τρίτῃ φορὰ ὁ Μπέϊμπυ. Εἶναι
κακὸς ὁ Γκαοῦρ ;

— Κακὸς; Χά, χά, χά! Ἡ
καλωσύνη του, μίστερ Ἀμπλα
οὐμπλα μου, φτάνει μέχρι θλα-
κεία! Καλὸς θέβαια εἶναι καὶ
ὁ Μπαμπάκας σου, μὰ οὔτε
στὸ νυχάκι του δὲν φτάνει...

— Στὴ θλακεία ;

— "Οχι θρὲ. Στὴν καλωσυ-
νη!...

Καὶ ἀρχίζει νὰ ἐξυμνῇ τὸν
μελαψὸ γίγαντα :

— Ὁ Γκαοῦρακας, ἀδερφέ
μου, εἶναι νέος, γερός, ὁμορ-
φος, δυνατός, εὐγενικός, με-
γαλόκαρδος, γενναῖος, ἀτρό-
μητος, λεβέντης καὶ καρ-
μπουζουκλῆς!...

— Ἀλήθεια Πιτσικόκο; Ὡ-
στε ὁ μπαμπάκας μου ὁ Ταρ-
ζάν δὲν νικάει τὸν Γκαοῦρ ;

— Χά, χά, χά!... Ποιὸν νὰ
νικήσῃ, θρὲ ἀνθυποτζουτζέκι;
Ξέρεις τί θὰ πῇ Ἕλληνας ;

Ὁ καλόκαρδος καὶ δίκαιος
Μπέϊμπυ μένει γιὰ λίγο θα-

**ΟΙ ΔΥΘΥΛΙΚΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΘΕΡΙΑ ΑΝΗΜΕΡΑ.
ΠΑΛΕΟΥΝ ΚΑΙ ΧΤΥΠΙΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΑΦΑΝΤΑΣΤΗ ΛΥΣΣΑ.**

Θειά συλλογισμένοι. "Υστε-
ρα, μωμμουρίζει :

— "Αν ο Γκαούρ είναι πιό
δυνατός και άξιος, τότε αὐ-
τός πρέπει νά γίνη "Αρχοντας
τῆς Ζούγκλας!... Κι' ὁ Μπα-
μπάκας μου νά πάρη τὴ σύν-
ταξί του!

Ὁ Ποκοπίκο ἐνθουσιάζε-
ται :

— Ν' ἀγίαση ἡ στοματάρρα
σου, μίστερ Μπουνταλά μου!
Αὐτό πρέπει νά γίνη : Ὁ
Γκαούρ βασιλεῦ κι' ἐλόγου
μου... ὑπασπιστάρρα του! Ἀ-
μέεεε!...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν συμφω-
νεῖ :

— Καὶ βέβαια καὶ βεβαί-
οτατα!...

Ὁ νᾶνος τὸν κυττάζει λο-
ξὰ καὶ πονηρά.

— Καπετάν Φάθα, τοῦ λέει,
σέ ψώνισα!

— Τί δηλαδή;

— Κατάλαβα τά... πολιτικά
σου φρονήματα!...

ΜΙΑ ΕΓΓΛΕΖΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Τέλος, ὁ Ποκοπίκο κι' ὁ
Μπέιμπυ φτάνουν κάποτε στὴ
σπηλιά τοῦ "Αρχοντα τῆς
Ζούγκλας...

Ὁ νᾶνος ξεφωνίζει πανη-

γυρικά καθώς πλησιάζουν :

— Έβγα «Μεγαλειότατε» νά καμαρώσης τόν κανακάρη σου!... Σάν μοσχοράκι κατεψυγμένο είναι, πού νά μὴν ἀθασκαθῇ!...

‘Ο Ταρζάν κι’ ἡ Τζέιν λείπουν τὴν ὥρ’ αὐτή.

‘Απὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς, κουνιστὴ καὶ λυγιστὴ, θγαίνει μονάχα ἡ μελιστάλακτη πυγμαία.

‘Ο Ποκοπικό κάνει, σοβαρὸς-σοβαρὸς, τίς ἀπαραίτητες συστάσεις :

— ‘Απὸ δῶ ἡ μαμζέλ Χουχού, μὲ τὸ συμπάθειο! Γεροντοκόρη ἐκ γενετῆς καὶ ὠραία ἐκ πεποιθήσεως! Καὶ ἀπ’ ἐδῶ ὁ θρυλικὸς υἱὸς τοῦ Ταρζάν: Πρωταθλητῆς τῆς Κουταμάρας! ‘Ολέ!

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία ἐξελιγώνεται. Χαϊδεύει τὸ τρυφερὸ μάγουλο τοῦ διάδοχου τῆς Ζούγκλας καὶ ψιθυρίζει μελιστάλακτα :

— Καλὲ πολὺ νοστιμούλης εἴσαστε! Μὲ συγχωρεῖτε κιδ-λας!

‘Ο Μπέϊμπυ ἐνθουσιάζεται :

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιότατα! Χί, χί, χί!... Τί εἶναι αὐτὸ πού ἔχετε στὸ κεφάλι σας;

‘Η Χουχού χαμηλώνει ντροπαλὰ τὰ μενεξεδένια τῆς θλέφαρας :

— Τσουλούφι, καλέ!... ‘Αλλὰ τσουλούφι... εὐρωπαϊκό!.

‘Ο Ποκοπικό τὴ ρωτᾷ:

— Ποῦ πήγανε, μωρὴ μαμζέλ, τ’ ἀφεντικά σου;

— Ξέρω κι’ ἐγώ!... Πήρανε μέσ’ ἀπὸ τὴ σπηλιά μιὰ

ἐγγλέζικη σημαία καὶ τραβήξανε κατὰ τὸ βοριά...

— Δὲν πειράζει. Θὰ τοὺς περιμένω, μουρμουρίζει ὁ Μπέϊμπυ.

‘Ο νᾶνος τὸν κυττάζει ἐξεταστικὰ ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω :

— Δὲν μοῦ λές, θρὲ Πανυψηλότατε: Ξέρεις καλὰ πὼς τυγχάνεις ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν;

— Ναί... ‘Εγὼ εἶμαι!

— Εἶσαι, δηλαδῆς... «καὶ θέβαιος καὶ θεβαιότατος»;

— Ναί, σοῦ λέω!

— Τότε μείνε, ἀδερφέ μου!

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως στὴ Χουχού, τῆς λέει σιγὰ :

— “Αν, σὲ ἀγαπήση, Τουλούμω μου, σώθηκες! Θὰ γίνῃς μιὰ μέρα... ‘Αρχόντισσα τῆς Ζουγκλίας!

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΧΑΡΑΔΡΑ

‘Ο Ποκοπικό φεύγει τώρα... Προχωρεῖ θιαστικὸς παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Θέλει νὰ συναντήσῃ τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού. Νὰ τοὺς πῇ τὴν ἀπάτη πού ἔκανε ἡ Τζέιν στὸ γράμμα πού τοὺς εἶχε γράψῃ...

‘Ομως στὸ δρόμο συλλογίζεται :

— Γιατίς ἄραγες ὁ Ταρζάν κι’ ἡ Τζέιν φύγανε μὲ τὴν ἐγγλέζικη σημαία; Μπὰς καὶ παγαίνουνε νὰ καταλάβουνε τὴν περιοχὴ μὲ τὰ πετρέλαια; Καὶ παίρνει μιὰ γρήγορη ἀπόφαση :

— Θὰ περάσω πρῶτα ἀπὸ

κεί... "Υστερις θά πάω στο πετροβούνι μας!...

"Ετσι, αλλάζοντας άμέσως μονοπάτι, τραβάει για τη χαράδρα του τερατόμορφου φύλαρχου Μπουχούρ...

.....

Και νά: Φθάνοντας εκεί, βρίσκεται μπροστά σε μία πραγματική μάχη.

Κάτω στη θαθεία χαράδρα γίνεται τρομαχτικό μακελειό!

"Ο Μπουχούρ με τούς άγριους άραπάδες του υπερασπίζονται τη μεγάλη σπηλιά που βρίσκεται ή πηγή του «Νερού της Φωτιάς».

"Ο Ταρζάν και ή Τζέιν, με σύμμαχους τούς μύθρους Ιθαγενείς μιάς γειτονικής φυλής, τούς χτυπάνε μανιασμένα!... Θέλουν νά τούς διώξουνε. Νά καταλάβουν αυτοί την πετρελαιοφόρο περιοχή.

Στό άνοιγμα της πολύτιμης σπηλιάς βρίσκεται καρφωμένη άκόμα και άνεμίζει ή "Ελληνική Σημαία από τό καραβόπανο.

"Ο Ποκοπικό τό βάζει σάν τρελλός στα πόδια και φτάνει γρήγορα στο πέτρινο βουνό. Σκαρφαλώνει σάν σαύρα στη θεόρατη κορφή του.

— Τό κοιτάζω, τούς λείι λαχανιασμένος. "Η κυρά Ταρζάναινα μās την έσκασε με τό γράμμα! Χάριζε τά πετρέλαια στην' πατρίδα της την "Εγγλεζία!... Στό δρόμο που πήγαινα συνάντησα τόν μίστερ "Αμπλαούμπλα, με τό

συμπάθειο!

— Ποιός είπες; ρωτάει ή Ταταμπού.

— Τό γιό του Ταρζάν! Αύτός μου διάβασε τό γράμμα. Με τάραξε και στα «θέβαια και θεβαιότατα» και στα «Χί, χί, χί!». "Εχει ένα στυλό... δωδεκάσφαιρο, άδερφέ φου!..

— Λοιπόν; ρωτάει σαστισμένος ό Γκασούρ.

Κι' ό νάνος συνεχίζει:

— Τώρα ό Μεγαλειότατος κι' ή κυρά Μαντάμα του έχουνε ξεσηκώσει κάτι μπουλούκια άραπάδες και χτυπιώνται με τούς άνθρωποφαγάδες του Μπουχούρ!... Θέλουνε νά μās φάνε τά πετρέλαια!...

"Ο Γκασούρ κι' ή Ταταμπού πετιώνται όρθοί. Τά μάτια τους πετάνε άγριες άστραπές.

— Πάμε, λένε στο νάνο.

Κι' όλοι μαζί κατεβαίνουν τά τρομαχτικά θράχια και τραβάνε τρέχοντας για τη θαθεία χαράδρα.

Στό δρόμο ό μελαψός γίγαντας μουρμουρίζει:

— "Αδύνατον!... "Ο Ταρζάν είναι «άδελφός» μου! Ποτέ δέν θά μπορούσε νά κάνη μιά τόσο κακιά και άτιμη πράξη!

"Ο Ποκοπικό κουνάει την κεφαλα του :

— Μ' αυτό τό πλευρό νά κοιτάσαι! του λείι.

Και σκαρώνει στη στιγμή ένα στιχάκι :

*«Πιτέ σου Γκασουράκο μου
κιού, σ'ό νοϋ, λέν βάνεις!..
Κορδίδο εγεννήθηκες,
κορδίδο θά πεθάνης!»*

“Έτσι, δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν στὴ μεγάλη χαράδρα. Κρύβονται πίσω ἀπ’ ἓναν πυκνὸ θάμνο καὶ κυττάζουν πρὸς τὰ κάτω...”

Καὶ νὰ τί βλέπουν τὰ κατὰπληκτα μάτια τους:

“Εκείνη τὴ στιγμή οἱ μαῦροι τοῦ φύλαρχου Μπουχούρ ἔχουν ἀρχίσει νὰ ὑποχωροῦνε. Καὶ οἱ ἀραπάδες ποὺ βοηθᾶνε τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας φτάνουν στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς μὲ τὴν πετρελαιοπηγή.

“Ἡ πανέμορφη Τζέϊν θγάζει τὴν Ἑλληνικὴ Σημαία — τὸ λουλουδοθαμμένο καραβόπανο — ποῦ εἶχε καρφώσει ὁ Γκαούρ καὶ μπήγει στὴ θέσι τῆς τῆ Σημαίας τῆς πατρίδας τῆς Ἀγγλίας.

“Ὁ γιγαντόσωμος “Ελληνας ποῦ τὴ βλέπει, τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια του. “Ἡ Ταταμποῦ τὸ ἴδιο!... Τὰ μάτια τους ἔχουν γίνει θολὰ κι’ οἱ ματιές τους σκοτεινές!..

“Ἡ δοξασμένη σημαία τῆς περήφανης κι’ ἀθάνατης Πατρίδας τους ξεριζώθηκε! Καὶ πετάχτηκε κάτω μὲ περιφρόνησι. Σὰν ἓνα ἀχρηστο σκουπίδι!...

“Ἡ προσβολὴ ποὺ γίνηκε εἶναι θανάσιμη! Μονάχα μὲ αἷμα μπορεῖ νὰ ξεπλυθῇ!...

Κι’ αὐτὸς ἀκόμα ὁ χορᾶτατζῆς Ποκοπικό ἔχει σοβαρέψη τώρα. Κυττάζει μὲ φρίκη καὶ ἀγανάκτησι τὴν ἱεροσυλία ποὺ γίνηκε καὶ ψιθυρίζει στὸν Γκαούρ :

— Τί λές, Μαντράχαλε; Θὰ

τοὺς συχωρέσης κι’ αὐτὴ τὴ φορὰ;

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ γιγαντόσωμος “Ελληνας θγάζει τὴν τρομαχτικὴ κραυγὴ του. Καὶ σπάζοντας γρήγορα ἓνα χοντρὸ κλαδὶ γιὰ ρόπαλο, χύνεται σὰν ἀήτὸς πρὸς τὸ θάθος τῆς χαράδρας!...

“Ἡ Ταταμποῦ τραβάει μὲ θιάσι τὸ φονικὸ μαχαίρι τῆς καὶ τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὴν ἴδιαν ὁρμῇ, ξεφωνίζοντας:

— Ζήτω ἡ Πατρίδααα! Ζήτω ἡ “Ελλάδα μααας!..

“Ὁ Ποκοπικό, ἀνιμίζοντας τὴ σκουριασμένη χατζάρα του, χύνεται κι’ αὐτὸς πίσω τῆς, ζητωκραυγάζοντας:

— Ζήτω ἐγώωωω!... Ζήτω τοῦ λόγου μουουου!... Ζήτω τῆς ἀφεντιάς μουουου!...

ΦΡΙΚΗ ΚΙ’ ΑΠΟΓΝΩΣΙ!

“Ὁ Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμποῦ πέφτουν ἀκράτητοι πᾶνω στοὺς ἀραπάδες ποὺ εἶναι σύμμαχοι τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!... Καὶ σὰν μανιασμένα θηριὰ σαρώνουν μὲ μιὰς δσοὺς θρίσκονται μπροστά τους.

Καὶ χτυπώντας συνεχῶς δεξιὰ κι’ ἀριστερά τους, ἀνοίγουν δρόμο γιὰ νὰ φτάσουν στὴ μεγάλη σπηλιά!..

Οἱ καννίβαλοι τοῦ φύλαρχου Μπουχούρ ξεθαρρεύουν τώρα. Μὲ ἀκατάσχετη ὁρμὴ ξαναρχίζουν κι’ ἐκεῖνοι νὰ χτυπᾶνε καὶ νὰ θερίζουν τοὺς ἀντιπάλους τους.

Τρομαγμένη ἡ Τζέϊν ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ κι’ ἀναπάντεχη

ἐπιθέσει τοῦ Γκαούρ καὶ τῆς Ταταμπού, κρύβεται γρήγορα πίσω ἀπὸ κάποιον κοντινὸ θράχο. Καὶ μὲ τὸ πιστόλι τῆς στὸ χέρι, παραμονεύει...

Οἱ μαῦροί τοῦ Ταρζάν ὑποχωροῦν τώρα. Τὸν παρατάνε νὰ φυλάῃ μονάχος μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ τὸ ἀνοίγμα τῆς πολύτιμης σπηλιάς!...

Ὅμως, ὁ μανιασμένος γίγαντας Γκαούρ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ζυγώνει. Κι' ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει νὰ τὸ θάλλῃ στὰ πόδια.

Μὰ ἡ Τζέιν, πού παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τοῦ, τοῦ φωνάζει :

— Μείνε Ταρζάν!.. Μὴ τὸν λυπᾶσαι!.. Μείνε νὰ χτυπηθῇς μαζί του!...

Στὸ μεταξύ ὁ Γκαούρ φτάνει μπροστὰ στὸ ἀνοίγμα τῆς σπηλιάς. Κι' οἱ δυὸ ἀτρόμητοι γίγαντες — ὁ λευκὸς καὶ ὁ μελαψὸς — θρίσκονται τώρα ἀντιμέτωποι!...

Ὁ ἕνας σφίγγει φονικὸ μαχαίρι! Ὁ ἄλλος τρομερὸ ρόπαλο!...

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένουν κι' οἱ δυὸ ἀκίνητοι καὶ ἀναποφάσιστοι. Κυττάζονται ἄγρια στὰ μάτια!...

Ἡ Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπικό ἔχουν σταματήσει λίγο πρὶν πέρα... Καταλαβαίνουν πὺς οἱ ἀντίπαλοι θὰ χτυπηθοῦν ἐπὶ τέλους. Θὰ μονομαχήσουν!... Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς ἀφήσουν μονάχους καὶ λεύτερους. Νὰ ὑπερασπίσῃ καθένας τὸν ἑαυτὸ τοῦ.

"Ἀγριος καὶ τρομαχτικὸς ὁ Γκαούρ, σφίγγει μὲ λύσσα τὰ

δόντια τοῦ καὶ μουγγρίζει στὸν Ταρζάν :

— Φύγε!... Δὲν θὰ σὲ κυνηγήσω!... Φύγε, σοῦ λέω! Δὲν θέλω νὰ γίνω δολοφόνος!..

Ὁ λευκὸς γίγαντας παίρνει κουράγιο καὶ τοῦ ἀποκρίνεται :

— Εἶμαι ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!... Ἡ πηγὴ τοῦ πετρελαίου καὶ κάθε ἄλλος θησαυρὸς ἀνήκουν σ' ἐμένα!... Ἐσύ πρέπει νὰ φύγῃς!... Ἐσύ εἶσαι ὁ ξένος!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τρέμει. Δὲν ἔχει πιά τὴ δύναμι νὰ κρατηθῇ.

Καὶ νὰ : Πετᾷ κατὰ τὸ ρόπαλο! Κάνει ἓνα τρομερὸ πῆδημα καὶ σὰν κεραυνὸς πέφτει πάνω στὸν Ταρζάν!

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνατρέπεται. Τὸ φονικὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ.

Κι' οἱ δυὸ γίγαντες σμίγουν σ' ἓνα θανατερό ἀγκάλιασμα ἀλληλοσπαραγμοῦ!

Τὰ κορμιά τοὺς γίνονται ἕνα ἄμορφο κουβάρι. Κι' ἡ φοβερὴ καὶ τρομερὴ πάλη καὶ μονομαχία ἀρχίζει!...

Ξαφνικὰ δυνατός κρότος πυροβολισμοῦ ἀντηχεῖ.

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

Ταυτόχρονα μὲ τὸν πυροβολισμό, ἡ Ταταμπού θγάζει ἕνα σπαρταχτικὸ ξεφωνητό. Καὶ σωριάζεται κατὰ ἀνάσθητη!

Τί εἶχε συμβῇ :

Ἡ σατανικὴ Τζέιν, κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὸ θράχο τὴν εἶχε πυροβολήσει! Κι' ἀμέσως, ἀνεβαίνοντας σὰν τρελ-

λή τη χαράδρα, φτάνει επάνω και χάνεται τρέχοντας προς τη δύση... Παίρνει το δρόμο για τη σπηλιά της.

‘Ο Ποκοπίκο, βλέποντας το κακό που γίνηκε, ξεφωνίζει ξέω φρενών :

— Κακούργα, τῶφαγες το κορίτσι!...

Καί τὸ βάζει στὰ πόδια!...

‘Ο Γκαούρ παρατάει τώρα τὸν Ταρζάν καὶ πετιέται ὀρθός! Μὲ μερικά ὑπεράνθρωπα πηδηματά φτάνει κοντὰ στὴν ἀναισθητὴ ἀγαπημένη του. Σκύβει μὲ θιάσι καὶ λαχτάρα πάνω της. Θέλει νὰ τὴ βοηθήσῃ! Νὰ τὴ σώσῃ ἀπ’ τὰ νύχια τοῦ Χάρου!...

Στὸ μεταξύ, πετιέται ὀρθός καὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ φονικὸ μαχαίρι τοῦ καὶ κυττάζει γύρω χαμένα...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἀκούγονται. Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες τοῦ Ταρζάν φτάνει τρέχοντας. Καὶ μανιασμένοι ξαναχύνονται πάνω στὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού!

Ὁ μελαψὸς γίνοντας νωὶώθει ἀμέσως τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ. Καὶ ἀρπάζοντας στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀναισθητὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» κάνει νὰ φύγῃ.

Μὰ οἱ ἀραπάδες τὸν κυκλώνουν. Θέλουν νὰ ἐκδικηθοῦν ποῦ, πρὶν λίγο, τὸ ρόπαλό του τοὺς εἶχε ἀφανίσει. Καὶ σηκώνουν μὲ λύσσα τὰ φαρμακερὰ κοντάρια τοὺς γιὰ νὰ τοὺς χτυπήσουν!...

Σὲ λίγες στιγμὲς κι’ οἱ δυὸ

θὰ βρίσκονται κάτω νεκροί.

Ὅμως, ὁ Ταρζάν σφίγγει τὸ ἀστραφετὸ μαχαίρι του. Καὶ κάνοντας ἓνα τρομαχτικὸ πηδημα πέφτει ἀνάμεσα στοὺς μανιασμένους μαύρους καὶ στὸν Γκαούρ.

— Σταθῆτε! οὐρλιάζει ἄγρια. Δὲν θέλω νὰ τὸν χτυπήσετε!...

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὁμως!... Οἱ ἀραπάδες μοιάζουν μὲ λαβωμένα λιοντάρια. Ζητᾶνε μὲ κάθε τρόπο νὰ σπαράξουν τὸν μελαψὸ γίγαντα.

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή κᾶτι ἀφάνταστο! Κᾶτι ἀπίστευτο γίνεται :

Στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν ξυπνάει τὸ τίμιον καὶ περήφανον ἑλληνικὸ αἷμα! Αὐτὸ ποὺ κάποτε ὁ Γκαούρ εἶχε ξεχύσει στὶς φλέβες του!...

Καὶ μονάχος τώρα ἀρχίζει νὰ χτυπιέται μὲ τοὺς μαύρους ἐπιδρομεῖς. Μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς ποῦ, πρὶν λίγο, ἦταν σύμμαχοι καὶ φίλοι του!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δειχνεται ὑπέροχος κι’ αὐτὴ τὴ φορά! Βάζει σὰν ἀσπίδα τὰ πλατεῖα του στήθια γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Γκαούρ καὶ τὴν ἑτοιμοθάνατη μελαψὴ Ἑλληνίδα!

Τὸ θάρρος ποὺ δείχνει εἶναι ὑπεράνθρωπο! Τὸ φοβερὸ μαχαίρι τοῦ κάνει νὰ σωριάζονται κάτω οἱ μαῦροι ἀντίπαλοι...

Ὅμως καὶ τὰ κοντάρια τοὺς σχίζουν τὶς σάρκες του. Καὶ τὸ γεροδεμένο κορμὶ τοῦ λευκοῦ γίγαντα λούζεται στὸ ἴδιο του τὸ αἷμα!...

Οι άραπάδες είναι πολλοί.
Κι' αυτός ένας μονάχα!...

Ο Γκαούρ, πού έξακολου-
θει νά κρατάη στήν άγκαλιά
του τήν ανάισοθητη Ταταμπού,
νοιώθει τήν τραγική θέσι τοῦ
ἀτρόμητου σωτήρα του. Κα-
ταλαβαίνει πῶς ἂν δέν τόν
βοηθήσῃ, γρήγορα θά ὑποκύ-
ψῃ στοὺς μανιασμένους ἀντί-
παλους.

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΓΚΑΟΥΡ

Καί χωρίς νά πολυσκεφτῇ,
παρατάει κάτω τήν ἀγνή συν-
τρόφισσά του. Ἀρπάζει μιᾶ
μεγάλη θареиᾶ πέτρα καί χύ-

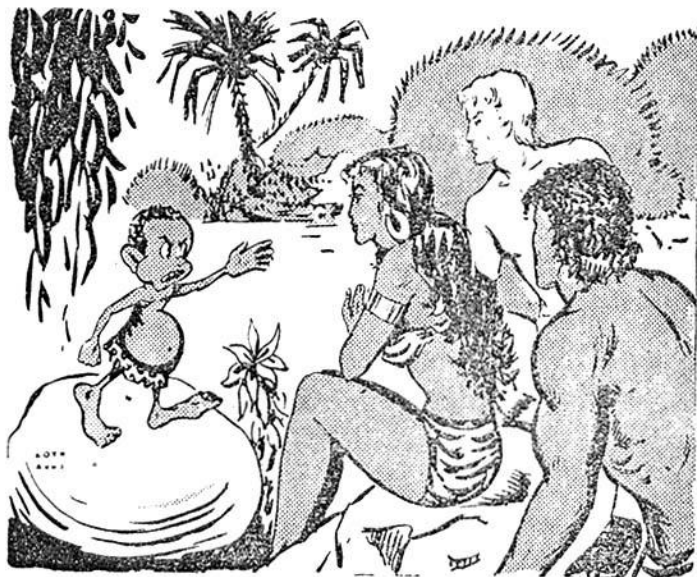
νεται πάνω στοὺς μαύρους.

Γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς πα-
νώριας Ἑλληνίδας, φοβερό
καί τρομερὸ μακελειὸ ἀρχί-
ζει...

Ἀδελφωμένοι τώρα οἱ δυὸ
γίγαντες παλεύουν σάν ἀνή-
μερα θεριὰ μὲ τοὺς ἀπαίσι-
ους ἀραπάδες!... Τοὺς χτυ-
ποῦν ἀλύπητα, σκορπίζοντάς
τοὺς τὸν ὄλεθρο καί τὸ χα-
μό!...

Ἐκεῖνοι, στήν ἀρχή, σαστί-
ζουν. Ὑστερα κλονίζονται καί
τέλος ἀρχίζουν νά ὑποχω-
ροῦν...

— Μεῖνε ἐσὺ ἐδῶ, ἀδελφέ
μου, λέει ὁ Γκαούρ στὸν Ταρ-

— Μεγαλειότατε, καλῶς τὰ δέχτηκες! τοῦ λέει ὁ Ποκοπί-
κω. Ἦρθε ὁ γιόγκας σου ὁ κανακάρης!

ζάν. Μείνε κοντά στην Ταταμπού. Σε λίγο θα γυρίσω!...

"Ετσι και γίνεται. Και μόναχος πιά ό μελαψός γίγαντας κυνηγά ή άκράτητος τούς μαύρους...

Στό μεταξύ ξαναγυρίζει κι' ό φύλαρχος Μπουχούρ μέ τούς δικούς του...

Κι' ένα καινούριο μακελειό ξαναρχίζει λίγο πιό πέρα.

.....

Ό "Αρχοντας της Ζούγκλας γονατίζει τώρα μπροστά στην άναίσθητη πανώρια Κόρη. Ρίχνει μιá εξεταστική ματιά στην πληγή του στήθους της. Εύτυχώς τό τραύμα, άπό τη σφαίρα της Τζέϊν, δέν είναι θανατερό.

Τρείς άραπάδες άπό τη φυλή του Μπουχούρ, έρχονται νά τόν βοηθήσουν. Σίγουρα ό Γκαούρ θά τούς έχει στείλει.

— Τό γιατρό σας! Φέρτε μου γρήγορα τό γιατρό σας, τούς διατάζει ό Ταρζάν.

"Ενας άπ' αυτούς έξαφανίζεται τρέχοντας. Σε λίγες στιγμές ξαναγυρίζει σέρνοντας μαζί του τόν μαύρο γέροντα.

Καί μέ τά γιατροσόφια του γρήγορα ή Ταταμπού συνέρχεται κι' άνοίγει τά όμορφα μαυροπράσινα μάτια της.

Άντικρύζει όμως τόν Ταρζάν! Καί τό πανώριο πρόσωπό της παίρνει άμέσως άγρια έκφρασι.

— Κακούργε, ούρλιάζει μέ λύσσα. Πάλι έσύ μπροστά μου;!

— Συχώρεσέ με, της λέει εκείνος.

Καί τά μεγάλα γαλάζια μάτια του βουρκώνουν. Σάν την ήσυχη θάλασσα που τη δέρνει ξαφνική μπόρα!...

Στό μεταξύ ξαναγυρίζει κι' ό Γκαούρ. Μέ τη βοήθεια του Μπουχούρ κατάφερε νά διώξη μακριά τούς μαύρους της γειτονικής φυλής.

Ό Ταρζάν μόλις τόν βλέπει πετιέται όρθός. Κι' οί δυό υπέροχοι γίγαντες κυττάζονται για λίγες στιγμές στά μάτια.

Τέλος, πέφτουν μέ λαχτάρα ό ένας στην άγκαλιά του άλλου. Φιλιώνται σάν αδελφία!

— Συχώρεσέ με, ψιθυρίζει ό "Αρχοντας της Ζούγκλας. Χωρίς νά τό θέλω πάλι, σάς φέρθηκα άσχημα. Όμως, πίστεψέ με: Δέν είμαι κακός!..

— Σ' εύχαριστώ, του άποκρίνεται ό μελαψός Έλληνας. Χάρι σέ σένα σώθηκε ή άγαπημένη μου Ταταμπού!...

Ό Γκαούρ προχωρεί άμέσως στο άνοιγμα της μεγάλης σπηλιάς. Γονατίζει μπροστά στην πλούσια μεταξωτή άγγλική σημαία...

Ύστερα τραβάει τό κοντάρι της και τη θγάζει. Στη θέση της ξαναστήνει την έλληνική. Τό φτωχό λουλουδοθαμμένο κραβόπανο!..

Τέλος, ξανακαρφώνει πλάϊ της και την έγγλέζικη.

Τά μάτια της Ταταμπού βουρκώνουν!

Ό Ταρζάν μαρμαρώνει. Τό πρόσωπό του γίνεται κίτρινο σάν τού νεκρού!

ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ I

‘Ο μελαψός γίγαντας ξανα-
γυρίζει τώρα κοντά τους :

— Πάμε, λέει στον ‘Αρχον-
τα της Ζούγκλας. Τὰ πετρέ-
λαια δὲν εἶναι οὔτε δικά σου,
οὔτε δικά μου. ‘Ανήκουν καὶ
στὶς δυὸ περήφανες καὶ δοξα-
σμένες μας Πατρίδες : Στὴν
‘Ελλάδα καὶ στὴν ‘Αγγλία!...

... ..

Οἱ δυὸ γίγαντες κι’ ἡ πα-
νώρα Κόρη ξεκινοῦν ἀργά.

‘Αλλοῖμον’ ὅμως!... Δὲν ἔ-
χουν προφτάσει νὰ κάνουν λί-
γα θήματα ὅταν μιὰ τρομα-
χτική ἐκρηξὶ συνταράζει γῆ
καὶ οὐρανό!...

‘Η δυνατὴ δόνησι κάνει καὶ
τοὺς τρεῖς τοὺς νὰ σωριαστοῦν
κάτω.

‘Η μεγάλη πετρελαιοπηγὴ
ἔχει πάρει φωτιά!...

‘Η ἀπέραντη σπηλιὰ τινά-
χτηκε στὸν ἀέρα! Καὶ τερά-
στιες φλόγες καὶ μαῦροι κα-
πνοὶ φτάνουν στὸν οὐρανό!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν μιὰ
μαύρη φλογισμένη μπάλλα
τρέχει πρὸς τὸ μέρος τοὺς ξε-
φωνίζοντας σπαραχτικά:

— Βοήθεια θρέεεε!... Φυ-
σάτε με νὰ σθῆσωωω!...

Εἶναι ὁ μικροσκοπικὸς μαῦ-
ρος νᾶνος! ‘Ο φοβερός καὶ
τρομερὸς Ποκοπικό.

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ὁ Ταρζάν πε-
τιῶνται ἀμέσως ὀρθοί. Καὶ
τρέχοντας ἀνήσυχoi, φτάνουν
κοντά του.

Μὲ τὰ γυμνά χέρια τρὺς

πασχίζουν νὰ τὸν σώσουν.
Χτυποῦν καὶ σθῆνουν μὲ τὶς
παλάμες τοὺς τὶς θανατερὲς
φλόγες ποὺ τυλίγουν τὸ κορ-
μί του!

‘Ομως στὸ μεταξὺ οἱ μαῦ-
ροι καπνοὶ ἀπὸ τὸ πετρέλαιο
ποὺ καίγεται ἀρχίζουν νὰ
τοὺς πνίγουν.

‘Ο Ταρζάν ἀρπάζει στὴν ἀ-
γκαλιά του τὸν τσουρουφλι-
σμένο νᾶνο. ‘Ο Γκαοῦρ τὴν
Ταταμπού.

Κι’ οἱ δυὸ γίγαντες ἀνεβαί-
νουν τὴ χαράδρα καὶ θγαί-
νοντας ἐπάνω ξεμακραίνουν
ἀπὸ τὸν τόπο τῆς κατὰστρο-
φῆς!...

Κάθε τόσο κοινοῦριες τρο-
μαχτικὲς ἐκρήξεις ἀντηχοῦν!
Τὸ ἀναμμένο πετρέλαιο τινά-
ζει τεράστιες φλόγες καὶ κα-
πνοὺς. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ κάψῃ
τὸν οὐρανό!...

‘Η μεγάλη χαράδρα ἔχει
γίνει σωστὴ κόλασι!..

Οἱ δυὸ γίγαντες σταματᾶνε
τώρα. Κι’ ὅλοι μαζί κάθονται
κότω νὰ συνέλθουν καὶ νὰ ξα-
ποστάσουν...

Περίεργοι τώρα νὰ μάθουν
πῶς γίνηκε τὸ κακό, ρωτᾶνε
τὸν καφαλισμένο Ποκοπικό.
Κι’ ἐκεῖνος τοὺς ἐξηγεῖ :

— Τὸ λοιπόν, ποὺ λέτε, γιὰ
νὰ σωθῶ ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες
τρυπῶνω στὴ μεγάλη σπη-
λιά!... ‘Ομως θεοσκότεινα κα-
θὼς ἦταν μέσα, παραπατάω,
ἀδερφέ μου! Καὶ μπλοῦμ κά-
νω μπάνιο μέσα στὸ πετρέ-
λαιο!.. ‘Αστὰ τί ἔπαθα ὁ
φουκαράς!... Χαροπάλεψα πο-
λὺ γιὰ νὰ καταφέρω κολυ-
μπώντας νὰ θγῶ ἔξω...

»Τέλος, τὰ κατάφερα! Μὰ ἤμουν αὖ κακὰ χάλια: Εἶχα μουσκέψει στὸ πετρέλαιο σὰν φυτίλι λάμπας!..

»Τὸ λοιπόν, θρίσκω τότες δυὸ μεγάλες τσακμακόπετρες καὶ τίς τρίβω τῇ μιᾷ μὲ τὴν ἄλλῃ. "Ετσι, ποῦ λέτε, ἀνάθω ξερὰ φυλλαράκια κι' ὕστερις, σιγὰ-σιγὰ μιὰ φωτιά. Παίρνω μετὰ ἓνα φλογισμένο κλαδὶ καὶ ζυγώνω στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Τὸ πετάω μέσα καὶ τὸ θάζω στὰ πόδια!

»Ὅμως δὲν πρόφτασα, ἀδερφέ μου, νὰ κάνω λίγα θήματα κι' ἀκούω πίσω μου ἓνα «μπούμ»! Στὴν ἀρχὴ νόμισα πὼς ἐμένα θὰ μοῦ... ξέφυγε, κατὰ λάθος. Μὰ ὄχι, ἀδερφέ μου: Τὸ «μπούμ» δὲν τὸ εἶχα κάνει ἐγώ. Εἶχε πάρει φῶκο ἢ σπηλέα!

»Καὶ μουσκεμμένος καθὼς ἤμουν αὖ στὸ πετρέλαιο, παίρνω κι' ἐλόγου μπουρλόττο!..

»Τὰ παρακάτω τὰ εἶδατε καὶ τὰ ξέρετε!

Ὁ Ταρζάν τὸν ρωτάει:

— Καὶ γιατί θέλησες, παιδί μου, νὰ θάλης φωτιά στὴ σπηλιά;

— Γιὰ νὰ σπάσω πλάξ, κύρ Μεγαλειότατε!

— Πῶς ὅμως κατάφερες νὰ γλυτώσης ἀπὸ τὴν ἔκρηξι; Πῶς δὲν ξεμεινες στὸν τόπο;

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο κάνει πὼς στρίβει τὸ ἀνύπαρκτο τσιγγελωτὸ μουστάκι του. Καὶ μουρμουρίζει:

— "Ας εἶν' καλὰ τὸ νταϊλίκι μου!...

Ἀμέσως ὅμως τᾶτι θυμᾶται

καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά, χά!...

Ὁ Ταρζάν θυμώνει:

— Γιατί γελάς; ρωτάει ψυχρά.

Ὅμως ὁ νᾶνος, ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ στὴν ἐρώτησί του, φωνάζει:

— Μεγαλειότατε, καλῶς τὰ δέχτηκες!.. Ἦρθε ὁ Κοντηλοφόρος!...

— Ποιὸς Κοντηλοφόρος;

— Ὁ μίστερ Μπέιμπυ, ντέ!

— Ὁ γιὸς μου;! κάνει κατὰπληκτος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

— «Καὶ... θέβαια καὶ θεβαιότατα! Ἐγὼ τὸν πῆγα στὴ σπηλιά σου!... Νὰ σοῦ ζήση ὁ μωρὸς! Σπίρτο μονάχο, παναθεμάτονε! Μεγάλος ἀμπλαούμπλας! Ἰδιος ὁ μπαμπάκας του, μὲ τὸ συμπάθειο!

Ὁ Ταρζάν δὲν κρατιέται ἄλλο. Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ μονάκριβου καὶ πολυαγαπημένου γιοῦ του θιάζεται νὰ τρέξῃ στὴ σπηλιά!... Λαχταράει νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν πατρικὴ ἀγκαλιά του.

Ἐτσι, κυττάζει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα μὲ ἀγάπη τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού:

— Συγχωρέστε με! τοὺς ξαναλέει. Κάποιος «Ἄλλος» εἶναι ὁ κακὸς δαίμονας τῆς τῆς ζωῆς μου! «Αὐτὴ» φταίει, ἀλλοίμονο, γιὰ ὅ,τι γίνεται!..

Καὶ τὰ μάτια τοῦ ὑπέροχου Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας θουρκῶνουν πάλι. Γυρίζει ὅμως γρήγορα τὸ πρόσωπό του γιὰ τὰ μὴν τὸν δοῦν...

— Πρέπει νά 'δῶ τὸ γιό μου
μουρμουρίζει.

Καὶ φεύγει τρέχοντας σὰ
νά τὸν κυνηγᾶνε!

Ὁ Ποκοπικό ξεκαρδίζεται
κι αὐτὴ τὴ φορὰ στὰ γέλια.
Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ Γκαοῦρ καὶ τῆς Τα-
ταμπού, τοὺς λέει:

— Τώρα ποὺ δὲν εἶναι μπρο-
στὰ ὁ μπαρμπα Μεγαλειότα-
το, θὰ σᾶς πῶ ἓνα μυστικό.

Καὶ τοὺς ρωτᾷ:

— Ξέρετε τί εἶναι ὁ γιὸς τοῦ
Ταρζάν;

Ὁ μελαφὸς γίγαντας καὶ
ἡ πανώρια συντροφισσά του
τὸν κυττάζουν μὲ ἀπορία....

Ὁ νᾶνος ἐπαναλαμβάνει τὴν
ἐρώτησι:

— Σᾶς εἶπα: Ξέρετε, ἀδερ-
φέ μου, τί εἶναι ὁ γιὸς τοῦ
Ταρζάν;

— Τί; ρωτᾷ ἡ Τάταμπού.

Κι ὁ Ποκοπικό τῆς ἀποκρί-
νεται πανηγυρικά:

— Γκαουρικός!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικά ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελφαὶ
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 35

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

Τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη κυκλοφορεῖ ἕνα καταπληκτικὸ
σὲ πλοκή, δρᾶσι καὶ μυστήριον τεῦχος
τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» μὲ τὸν τίτλο :

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

— Ὁ φοινικὸς «Κονδυλοφόρος» — Πεντακόσια ζευγάρια
γυναῖκες — Μακελιὸν στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου — Οἱ σα-
ράντα ἀρραβωνιαστικοί — Ἕνα κομιχοτραγιὸν δρᾶμα
τιμῆς — Μιὰ ἀνέλπιστη σωτηρία ἀπ' τὰ δόντια τοῦ Χά-
ρου — Ὁ ἐλέφαντας ποὺ γκρεμοτσακίζεται στὸ ποτάμι—
Τὰ ἀμέτρητα μικροσκοπικὰ «Ἀνθρωπάκια» — Ἡ ἐνέδρα
τοῦ θανάτου ! — Μιὰ «σικληρὴ καρδιά» ποὺ δὲν . . . ψή-
νεται — Ὁ Ποκοπίκο μάγος ! — Ἡ Χουχοῦ ἀρραβωνιά-
ζεται — Τρομακτικὴ ἐπίθεσις στὴ σπηλιὰ τοῦ Γκαούρ.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ !

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ !

περιμένουν κάθε Πέμπτη νὰ διαβάσουν μὲ ἀγωνία

τὸν «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ

ὅα ζετρελλαθοῦν μὲ τὸ καταπληκτικὸ τεῦχος μας :

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

ποὺ τὸ ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη την Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΠΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694